XXII. évfolyam 47. szám Ára: 1 forint 1966. november 24

Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

— Hűha, ebből igazgatói megrovás lesz...

Türelmes pesti

– Még most sem vesz konzervet?
– Nem. Megvárom, amíg citromot és egy kis készpénzt is adnak hozzá...

Megértő felnőttek

– Mennyire érdeklődnek ezek a mai gyerekek a technika iránt!

Sikersorozat

Így már egészen más!

Síp-dob-zene ugyan nem szólt, de lelkeshangú méltatások köszöntötték azokat a mostanában feltűnt táblákat, amelyeken ez a valóban udvarias hangú szöveg áll:

„Elnézést kérünk: leltározunk.”

A méltatások kiemelték, milyen más ezt olvasni, mint azt a rideg hangú szöveget, hogy „Leltár miatt zárva!” Igaz, az üzlet ugyanúgy bezár, váratlanul és gyakran, mint eddig, de amíg a régi szövegtől düh fogta el az embert, most jóleső érzés lepi el, íme: emberi hangon szólnak hozzá, ez fordulat, ez óriási! S már nem is bánja, hogy nem tud bevásárolni.

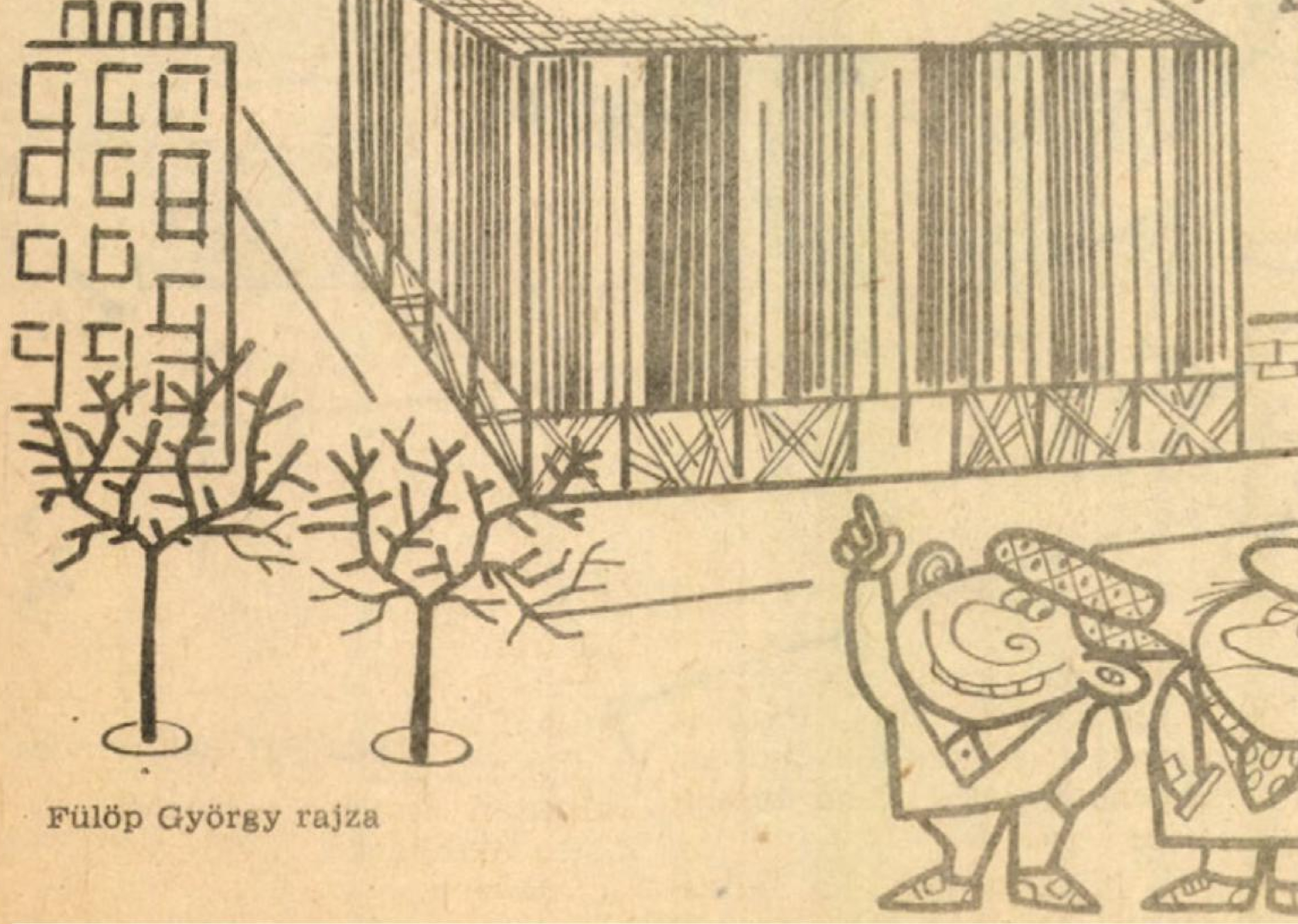
Maguk a tábla alkotói sem gondolták, hogy ilyen hatalmas sikert aratnak. Most bizonyára tanulnak ebből mások is. Hiszen a rosszul megsütött kenyérre csupán egy kis címkét kell ragasztani: „Jaj, ne haragudjék!” felirattal — és élvezettel

rágjuk majd annak a péknek a kenyerét is, akit eddig a pokolba kívántunk. A kalauz is nyugodtan elindíthatja idő előtt a kocsit, csak a csengőket kell átalakítani, hogy ezt csilingeljék: „Bo-csá-nat!”. S a Hivatal is elérheti — csekély beruházással —, hogy hozsannák zengjenek róla: egy lábat kell felszerelni, mely — ha az ügyfél belép —, kinyúlik, de nem rúgja meg! Mielőtt hozzáérne, a láb gyorsan visszaugrik, s akkor az ügyfél könnyes szemmel, hálásan rebegheti: „Ó, így már egészen más!”

Földi Iván

Felöltöztették a Corvint

Fülöp György rajza

– Látod, öregem, ide szeretnék én menni ablakpucolónak!

Jóindulatú figyelmeztetés

– Aztán nehogy elfelejtse hónap végén cserélni a táblát.

KATAPULTOS DOBOZ

Köztudomású, hogy napról napra fejlődik iparunk. Csomagolástechnikánk fejlődésével azonban senki sem tud lépest tartani. Minden nációt megelőzve feltaláltuk a „katapultos dobozt"!

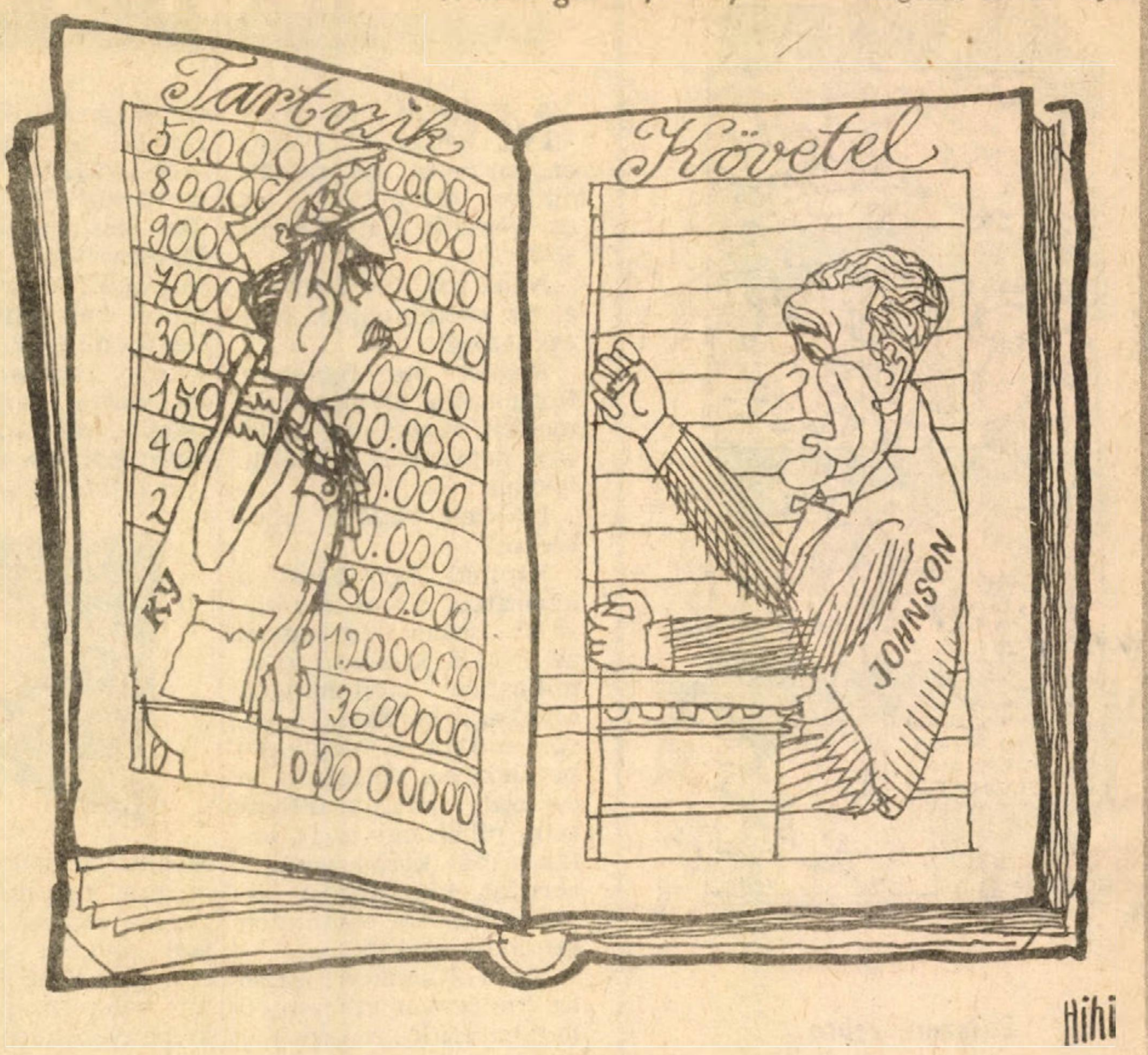
A hír valódiságáról bárki meggyőződhet. A Csemege és KÖZÉRT üzletekben kapható első osztályú, tájjellegű borokat csomagolják ezekbe az ízléses „skatulyákba". Felül még formás fülekkel is ellátják, hadd higgye a jámbor vásárló, hogy kézben is hordozható.

Az ily módon adjusztált tájjellegű bor bel- és külföldi ismerőseink számára kedves és célszerű ajándék. A dobozt ugyanis nem kell felnyitni, katapult-rendszerrel működik. Az átadás pillanatában az üvegek – minden emberi beavatkozás nélkül, csupán a „megrázkódtatástól" – kirepülnek. (Sajnos, alul!)

A zseniális találmányt egyébként alacsony vérnyomásban szenvedő honfitársainknak is melegen ajánljuk. De hogy az iparnak is javasoljunk valamit: megoldhatnák esetleg a jól ragasztott doboz, vagy a törhetetlen üveg problémáját is! Már amennyiben nem esik nehezükre.

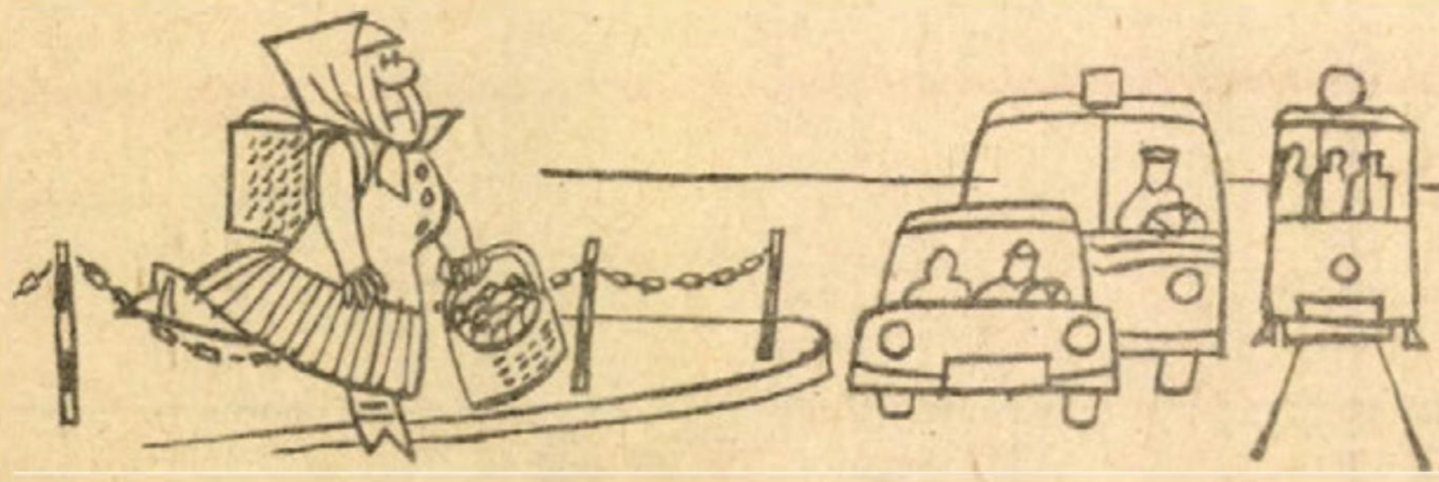
Sz. K.

Washingtoni főkönyv Hegedűs István rajza

EMKE tanulmány

Érkezem a 44-es villamossal, s mielőtt az aluljárónak venném utamat, megállok a járdaszigeten, és ismerkedem az új látvánnyal. Az utasok nagy szakértelemmel vonulnak az aluljáró felé, csak egy fejkendős asszony nézi indulatosan az átellenben levő gyalogjárdát, mely alig néhány méternyire van, s mindössze az úttest és a járdaszigetet szegélyező láncos korlát választja el tőle.

Az asszonyság – rövid tépelődés után – áthatol a láncokon, s szatyraival máris loholna át az úttesten, ha a túloldalon felfigyelő rendőr rá nem fütyülne. Erre kivár egy autóbuszt, és indul újra által, hanem az az okvetetlenkedő rendőr megint visszafütyüli, pedig már félúton volt. Mérgesen halad vissza a járdaszigetre. A rendőr int neki, integeti, hogy menjen a lejáró felé, egy várakozó villamos-utas is útbaigazítaná, hogy az aluljárón át menjen, a túloldalon pedig feljuthat a térre, de az asszonynak nem akaródzik menni. Félúton csak megáll, sandít a rendőrre, hogy ott van-e még a helyén, miközben azt mondja:

– A fészkes fenének járatják az embert fel-le, hogy összevissza mászkáljon!

Azzal dönt, és átgázol láncon, úttesten. Előtte éles füttyszó, de az asszonyság már átkelt a túlsó partra, ott egykedvűen megáll, és szívettépő ártatlansággal várja be a hozzásiető rendőrt.

Lemegyek az aluljárón, fel a térre, érdekel az asszonyság. Mikor odaérek, éppen azt mondja a rendőrnek:

– Nem értek én az ilyen rafinált közlekedéshez, honnan is tudhatnám? Tessék megnézni a személyimet, hogy most jöttem fel Bácsbodrogról, a Keletiből gyövök, nem vagyok én járatos az ilyen pesti dolgokban.

Méltatlankodva megy tovább a téren, amint a rendőr az útjára engedi. Megyek én is, nézem a szatyrát, teli van tojással. Kérdem tőle, hogy eladásra vannak-e nála a tojások?

– Arra hát – mondja.

– Én megvenném őket – mondom neki –, forint ötvenével.

Néz rám, mint egy útonállóra.

– Maga nem pesti? – mondja élesen. – Vagy bolondnak tart? A nagycsarnokban reggel kettőtízért adták a falusi tojást, a Rákócziban kettőért ekkora kis galambtojásokat adtak. A Klauzál teriben kettőhúszért is vitték volna az asszonyok, a baromfisoknál kettőtíz volt mindenütt, ha nem tudná.

Tárgyalásunk itt félbenmarad, mert az asszonyság közben a Corvin Áruháznak veszi az útját, toronyiránt az úttesten, át a piros lámpán, egyenesen egy újabb rendőr keze közé.

– Nem tudok én kiigazodni az ilyen lámpásokon – szabadkozik tüstént az én asszonyom a rendőrnek, gyermeki szorongással, őszinte együgyűséggel a tekintetében.

– Az úristen se tud tájékozódni – mondja – az ilyen nagyvárosi renden – és jámboran kivárva a közlekedési rendőr korholó szavainak végét, sietve igyekszik a Corvin felé.

– A Corvinban piros kordbársonyt lehet kapni – mondja tájékozottan –, abból akarok vásárolni a lányomnak.

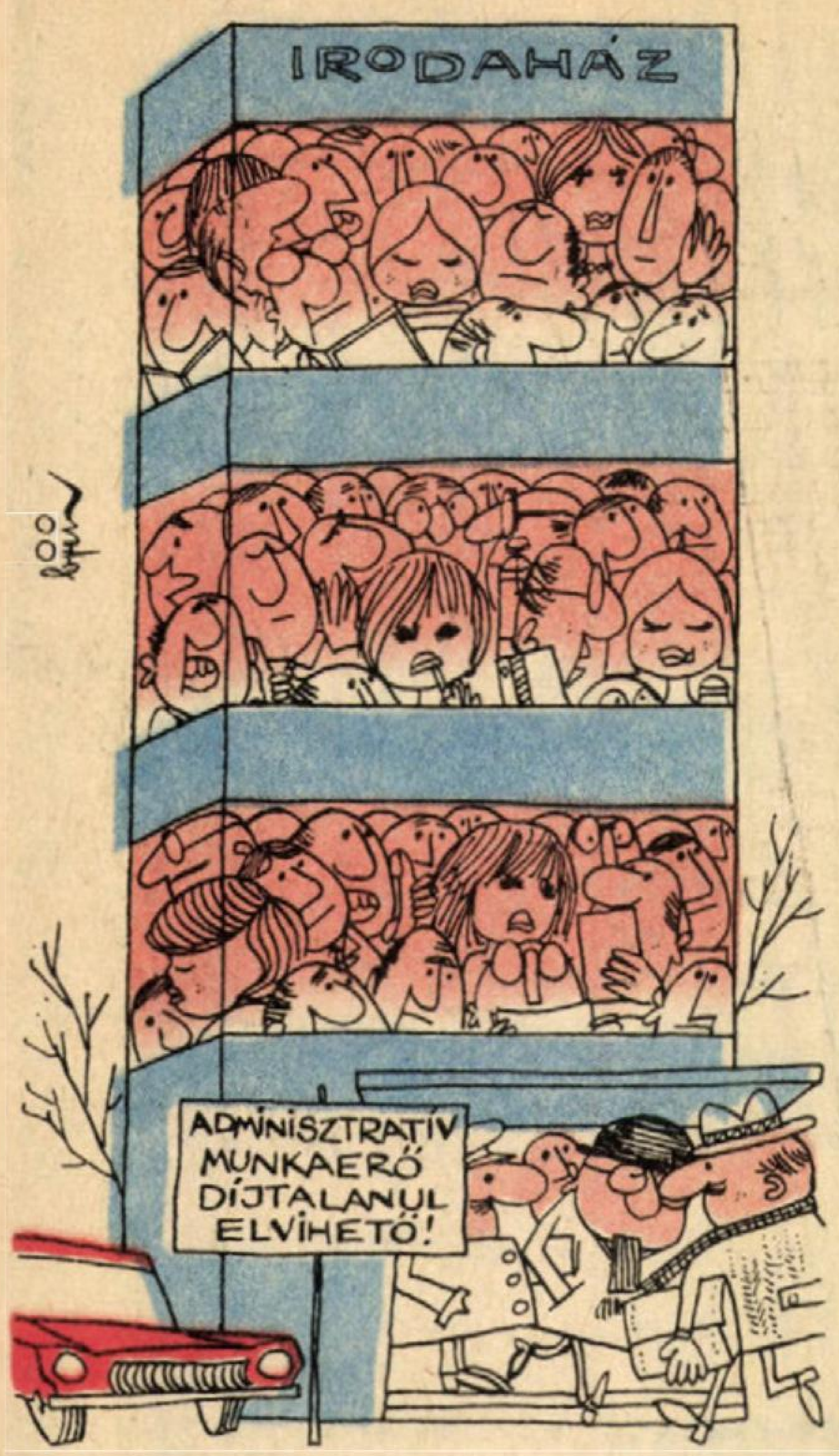
– Aztán flanell-inget látott-e valahol? – kérdem kíváncsian, mert véletlenül éppen ez jutott az eszembe.

– Az Alkalmiban – mondja rá nyomban a választ –, de csak 39-es számig van, és csak kék színben. De megnézheti Budán, elmagyarázom, hogy mint talál oda.

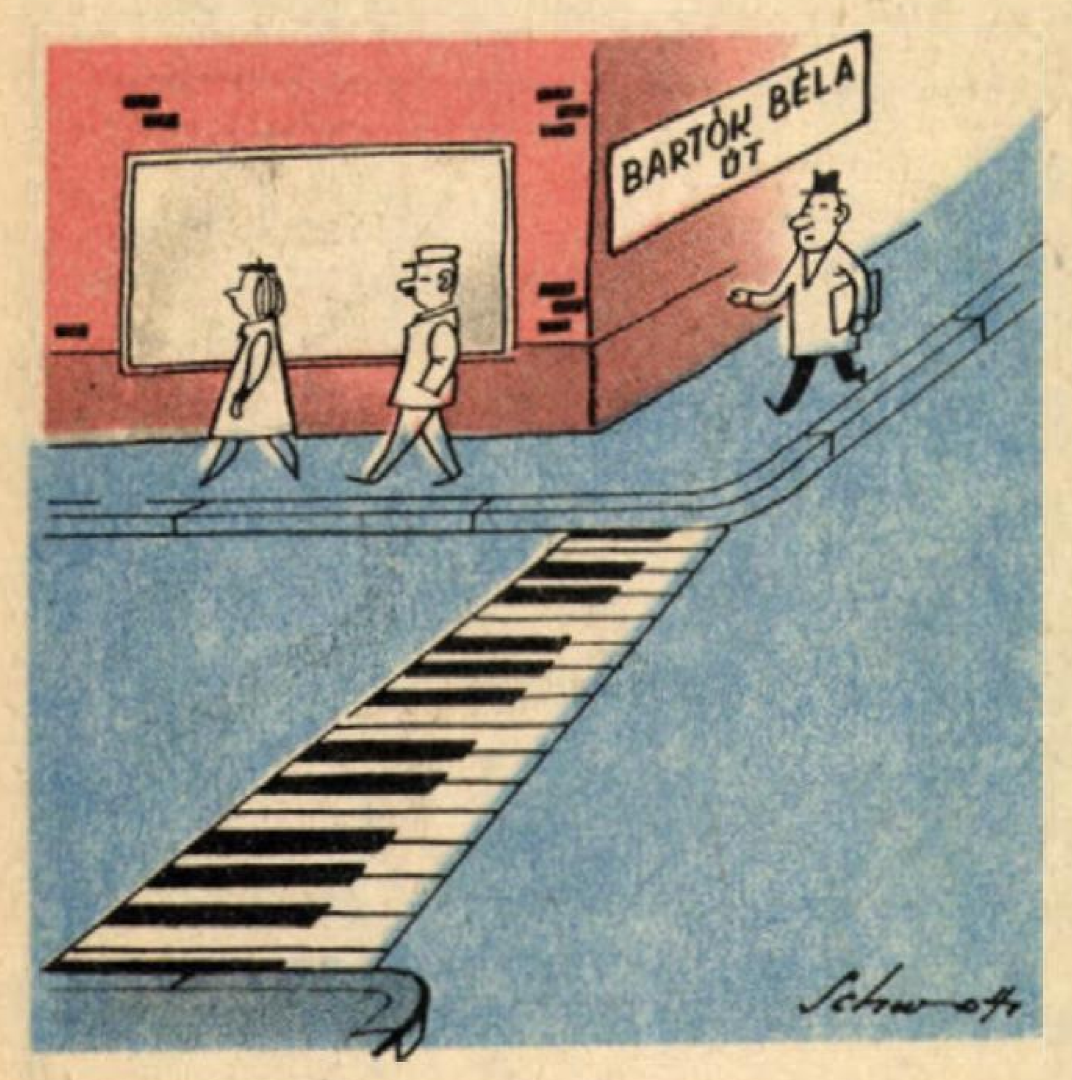
A meglepően tájékozott asszonyság röviden tájékoztatott még arról, hogy merre kapható a fővárosban jelenleg zománcozott fürdőkád, lengyel konyhabútor, olasz orkánkabát és japán zsebrádió, majd a vidékiek tájékozatlanságával hirtelen fékezésre kényszerített négy autóbuszt és harminc személygépkocsit, ugyanis tájékozottan átment a túloldali Lottó Áruházba, nylon-szalmazsákért . . .

Somogyi Pál

Kép a jövőből

Stílszerű zebra

ANDREA

Megőrült a munkaügyis?! Vagy engem nézett bolondnak, amikor ezt a lányt, ezt az Andreát a nyakamba sózta?!

Nem sok sót fogyaszt el az osztályomon, arra esküszöm!

Reggel óta figyelem. Reggel óta ül az írógép mellett, reggel óta másol egy négysoros felszólító levelet.

Egészen egyéni módszerrel!

Kipipál egy betűt a kéziraton, aztán a ceruzáját lassan végigvezeti az írógép klaviatúráján, miközben fennhangon olvassa a betűket, rö, tö, cö, amikor a megfelelő betűhöz ér, félreteszi a ceruzát, leüti a billentyűt, pihen egy picit, aztán újból kézbe veszi a ceruzát, kipipálja a következő betűt, és minden kezdődik elölről...

Szent Habakuk! Ezzel az Andreával zárjam én le a határidős levelezést? Nincs mese, még ma túladok rajta!

Most felnéz, találkozik a pillantásunk, félénken rám mosolyog, a szeme szép, a pofikája is kedves, de hát ez nem filmstúdió, ide perfekt adminisztrátor kell, itt gyors és pontos munkát kell végezni.

Tessék, most csengetett a gép, vége a sornak, ő pedig tétován, tanácstalanul pislog jobbra-balra. Egek, ez a nő nem tud sort váltani! Rámered a masinára, rágja a körmét, na végre, észrevette a váltókart. Boldogan felsóhajt, megrántja a kart, aztán erőt gyűjt az új sorhoz, nyújtózik egyet, csak úgy feszül rajta a blúz. Megigazítja a frizuráját, ragyogó fekete haja van, ezt el kell ismernem... De feszülő blúz ide, ragyogó hajkorona oda, megvárom, amíg lepötyögi a négy sort, és útilaput kötök a talpára...

Folytatódik a kálvária. percen belül kiteszem a szűrét, arra esküszöm!

Elém teszi a gépelt levelet, ez a teteje mindennek! Egyetlen szóba folyik össze az egész szöveg, Andrea nagyvonalúan mellőzött minden írásjelet, nagybetűi a legváratlanabb helyeken bukkannak fel... Nyugalom, most számolok magamban húszig, hogy ne legyek túlságosan go-

Megint kipipál egy betűt, megint keresgél az írógépen, megint fennhangon olvassa a betűket, cö, vö, bö, nö, istenkém, mit vétettem, hogy ilyen keményen büntetsz?!

Most meg mi a probléma? Áhá, nagy betű jön biztosan, és Andrea nem leli az emelőbillentyűt. Azt is tömlöcbe kéne dugni, aki bizonyítványt adott neki gép- és gyorsírásból.

Hurrá! Befejezte a levelet!

Kihúzza a gépből a papírt, feláll, hozza hozzám. Igaz, ami igaz, az alakja tökéletes, a járása pedig... Nem is jár ez a nő, lebeg a padló felett... Annál jobb, annál könnyebben távozik majd innen. Mert én egy romba... Egy... kettő... három... Nem emelem fel a fejem, de oldalról látom, hogy mint riadt madárkák, úgy repkednek Andrea ujjai az íróasztalom szélén... Hát van is oka a félelemre... Ez meg micsoda?! Férfikezet látok, amint a riadt madárkák felé közeledik és megnyugtatóan rájuk paskol... És egy kellemes baritont is hallok, amint azt mondja:

— Rendben van, kislány, kezdetnek nem is rossz, mi jól ki fogunk jönni egymással.

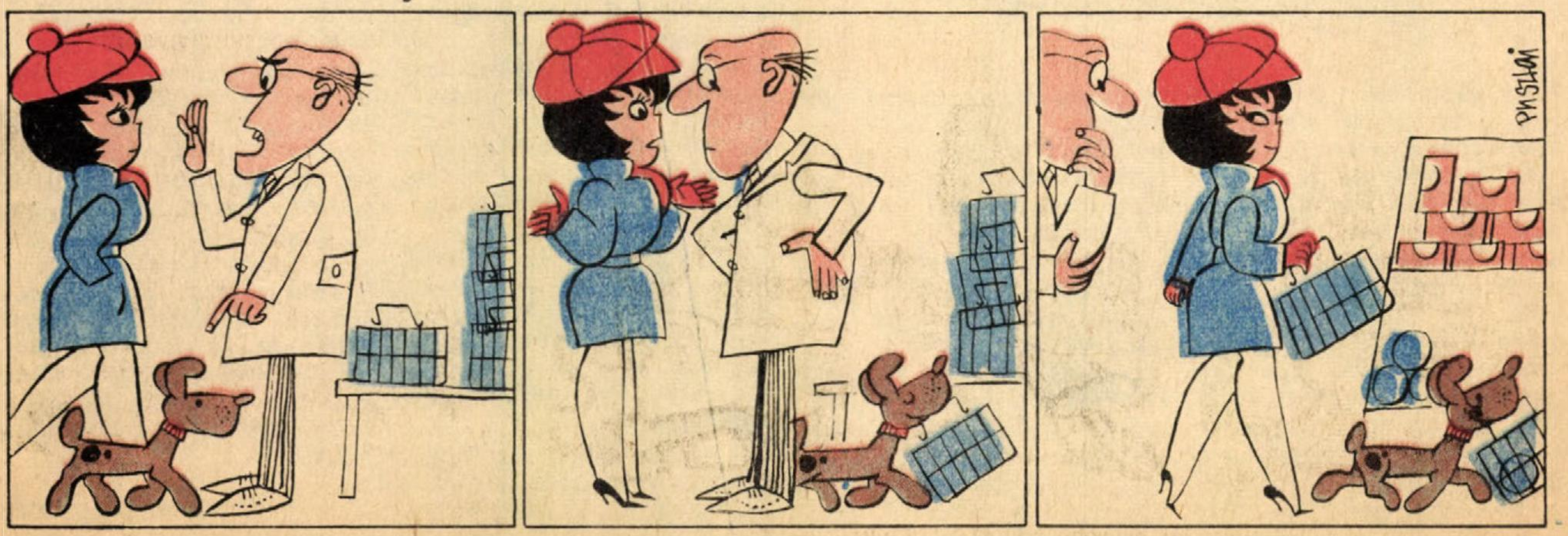
Ez a paskoló kéz — az én kezem! Ez a kellemes bariton — az én baritonom!

Megáll az ész!

Kürti András

Pusztai Pál rajza

Jucika önkiszolgáló boltban

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

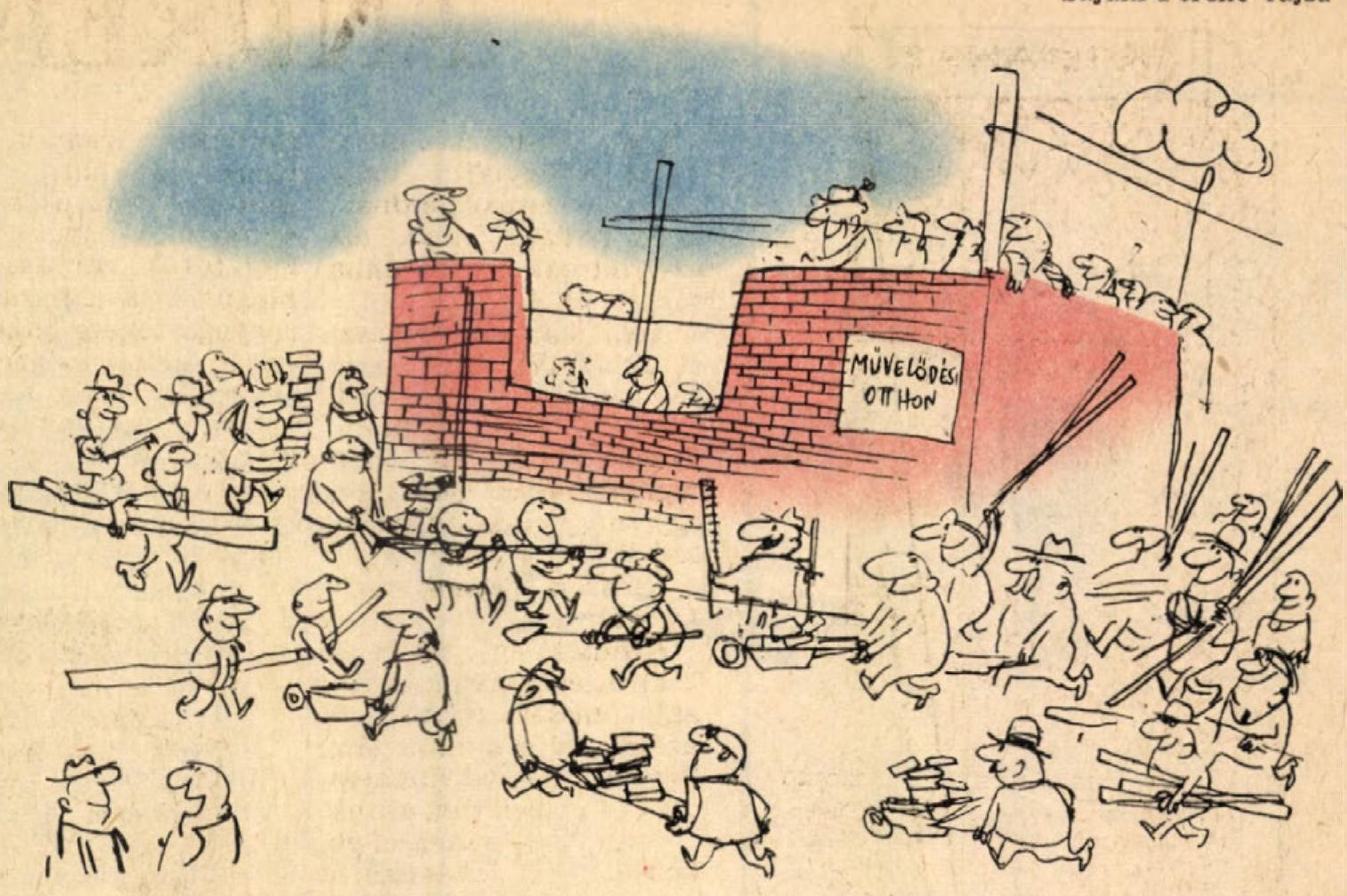
MOZI-BOSSZÚSÁG

November 10-én este betértem a Bástya-moziba. Fél kilenckor kezdődött az előadás, és 9 óra 55 perckor már az utcán is voltunk. A kísérő műsorként hirdetett Sporthíradót és a Próbafelvétel című kisfilmet nem is vetítették. Az egyébként két és negyedóráig tartó műsor így mindössze 1 óra 25 percig tartott. Talán azért, mert utolsó előadás lévén, az üzemvezető sietett, ne kelljen kapupénzt fizetnie?

(-os)

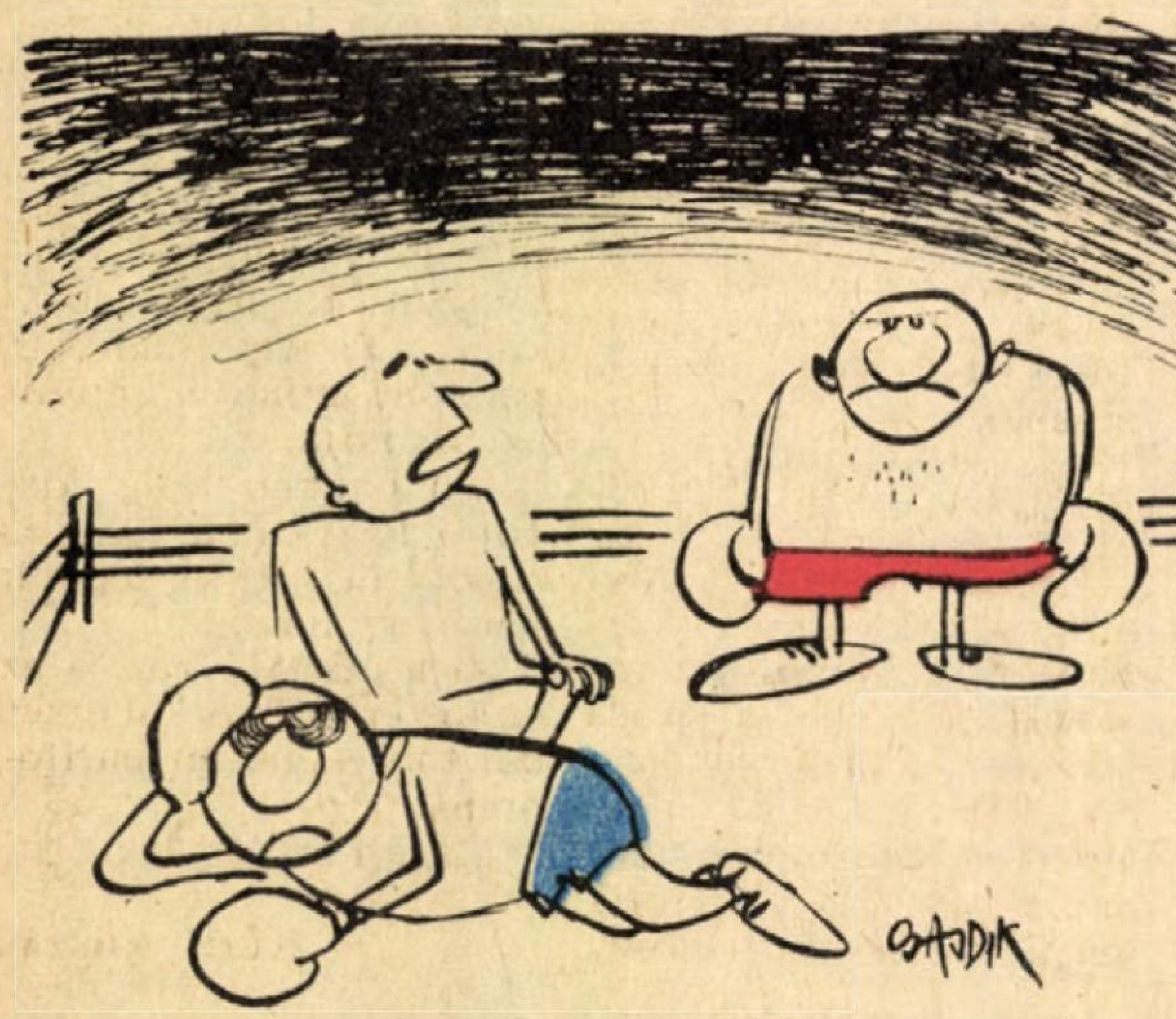
Társadalmi munka

Sajdik Ferenc rajza

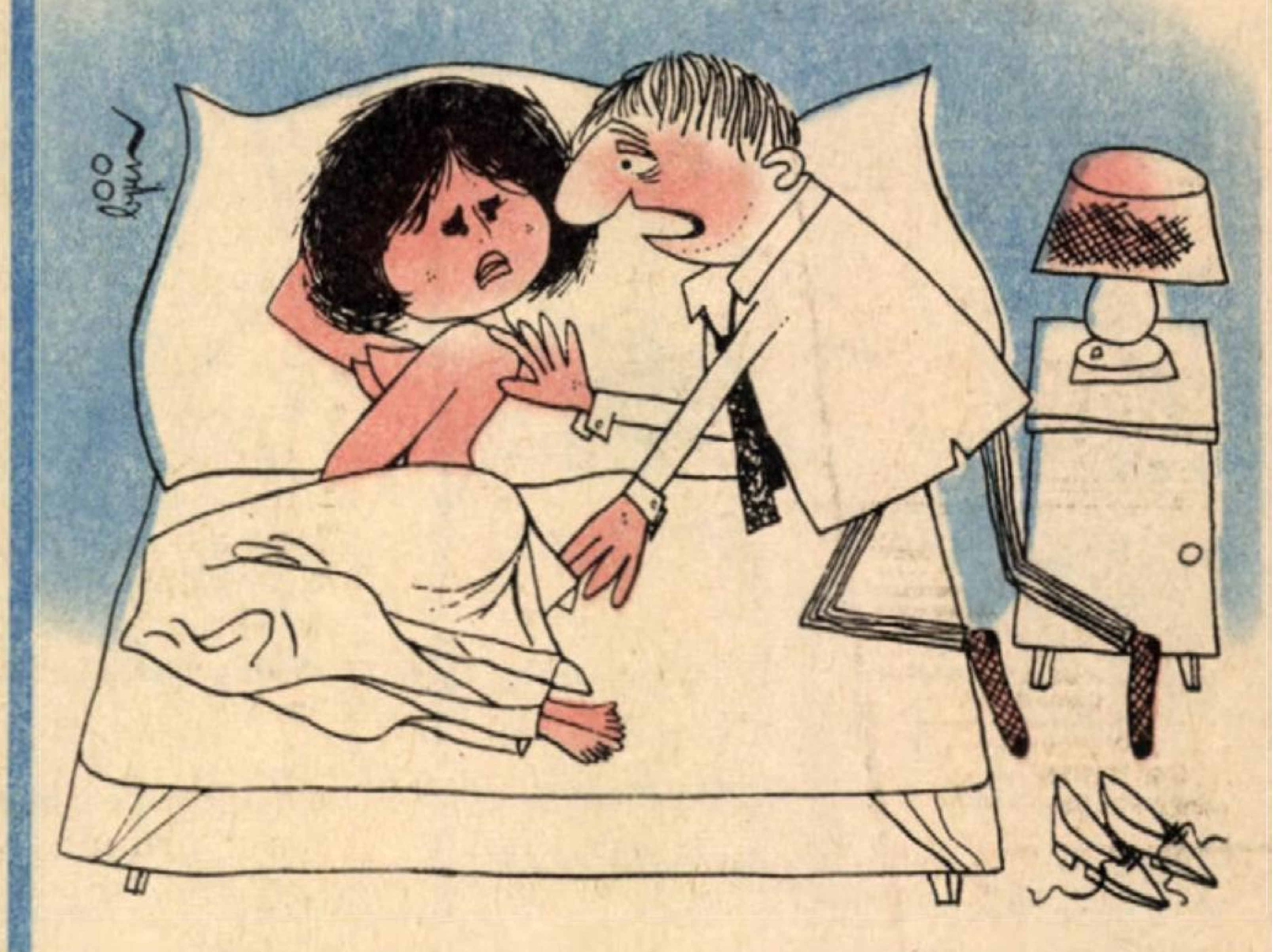
– Megígértük, hogy sztriptíz-bár is lesz . . .

Érzékeny lélek

– Azt mondja, hogy azonnal kérjen bocsánatot!

Modern házasság

– Úristen, véletlenül a saját feleségemhez jöttem haza! . . .

Gyanús versenypartner

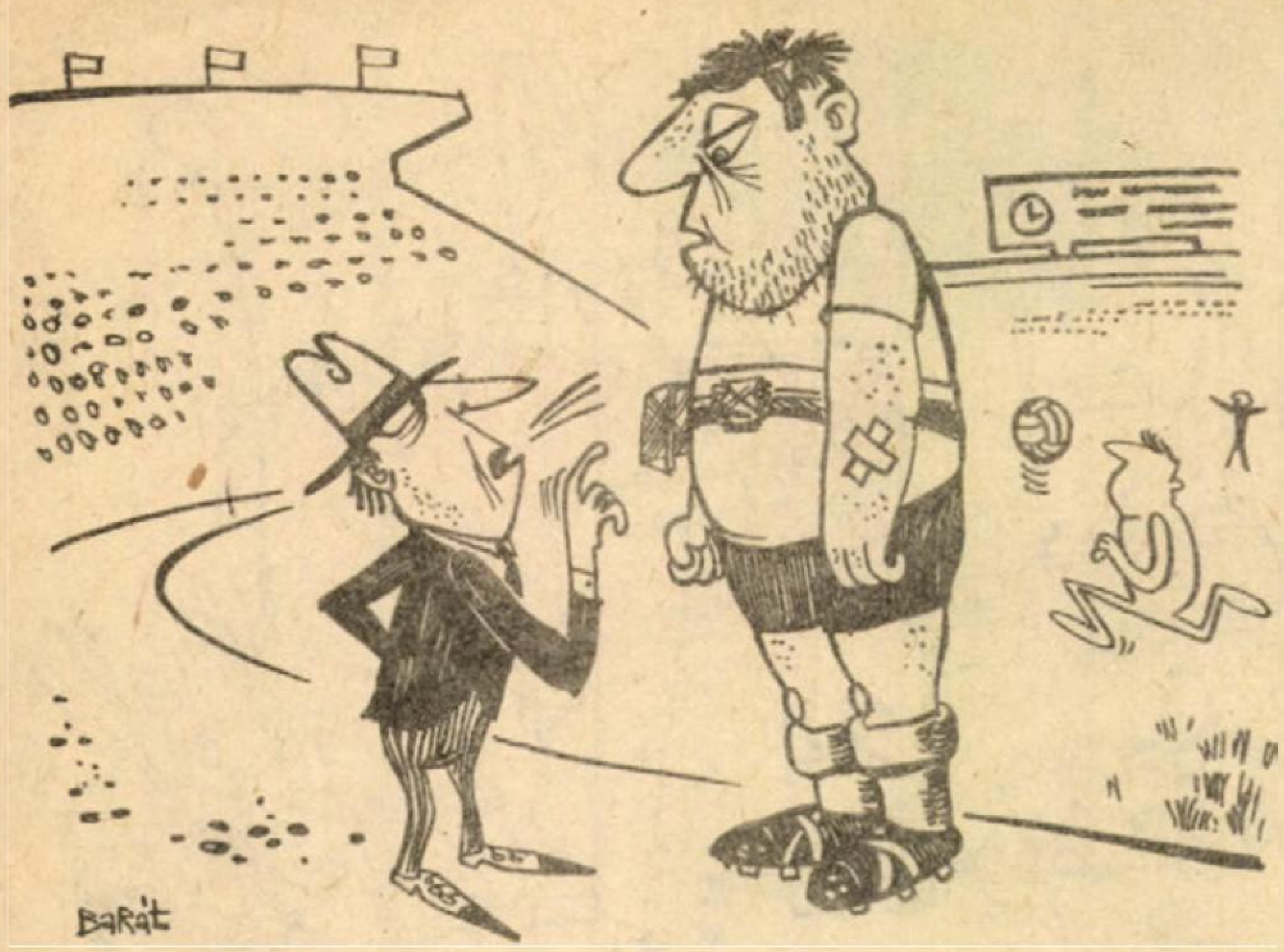

– De mi nagyobb felajánlást tettünk!

Magányos pecsenyesütő

Taktikai megbeszélés

– A védekezéssel ne törődj, csak rúgj . . .

Vége a futball bajnokságnak

– Anyu, ki ez a bácsi, aki már második vasárnap nálunk ebédel?
– Az apukád.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BEJELENTÉS

Folyó hó 11-én estetájt betértem a Váci utca 13. számú házban levő borbélyüzletbe – arcomon némi szakállal és sok-sok bizakodással. Mindent elsöprő optimizmusom onnan eredt, hogy csupán három borostás vendég várakozott a fotelekben, míg a tükrök előtt öt férfifodrász szépítette az arra rászorulókat. A gyakorlati tapasztalatokon alapuló saccolás szerint ez azt jelenti, hogy ha áramszünet vagy más természeti csapás nem jön közbe, maximum 25–30 perc múlva sorra kerülök.

Sajnos, nem egészen így történt. Elődeim csakugyan elfogytak röpke fél óra alatt, azonban hiába vártam repesve a „KÉREM A KÖVETKEZŐT!" felszólítást, mert midőn valamelyik szék megürült, annak gazdája az utánam érkezettek közül választott magának delikvenst, minden külön értesítés helyett.

Azonban, amikor a negyedik szék is megürült, és abba ismét egy utánam érkezett vendéget invitált meg az illetékes mester, már nem hagytam annyiban a dolgot, hanem odasompolyogtam és rendkívül szelíden azt mondtam:

– Elnézést, de ha nem tévedek, én jöttem előbb . . .

A mester megsemmisítő pillantást vetett rám:

– A vendég úr be volt jelentve!

– Már megbocsásson – mondtam egy fokkal, ha lehet, még szelídebben, mint az imént –, de én pont egy órája csücsülök itten, és ez az úr épp a negyedik olyan kuncsaft, aki előttem kerül sorra, noha később jött, mint én.

– Bizonyára azok is be voltak jelentve! – vágta el a további okvetetlenkedés útját a mester.

– Az más! – mondtam a legeslegszelídebben, ahogyan csak bírtam, és hűséges szakállamat magamhoz véve, eltávoztam az üzletből. Idáig abban a tévhitben ringatóztam, hogy a borotválkozás nem esik bejelentési kötelezettség alá, mint a lőfegyver

vagy a skarlát. Úgy látszik, hogy ez már a múlté.

Akkor hát nincs mit tennem: ez úton jelentem be, hogy folyó hó 11-én estetájt a Váci utca 13. szám alatti borbélyüzletben kudarcot vallott borotválkozási akciómat december 10-én (11-e vasárnapra esik) ismét megkísérlem ugyanott. Méghozzá Pitralonnal! Remélem, hogy félmilliós példányszámban kinyomtatott bejelentésemmel sikerül elérni, hogy ha az előttem érkezettek után is, de legalább az utánam érkezők előtt kerüljek sorra!

Dalmáth Ferenc

Elveszett téma

Tegnap este különös dolog történt velem.

Föl-alá sétáltam a lakásban, törtem a fejem valami kroki témán. Jöttem-mentem, nem jutott eszembe semmi. Egyszer csak egy tárgyról belém villant a gondolat: *ez* a jó téma, *ezt* kellene megírni. De valami közbejött. Jó félóra is beletelt, míg odaülhettem az írógéphez.

Ahogy nekikészülök az írásnak, egyszer csak azt veszem észre, hogy a TÉMA elveszett. Az a drága jó téma, aminek úgy örültem, ami szinte a szívemhez nőtt, volt — nincs.

Kimegyek a feleségemhez a konyhába, mondom neki, kérlek szépen, nem láttad a témát? Miféle témát? — kérdi. Hát azt a jó témát, az előbb még nálam volt, de itt minden eltűnik. Ő nem látott semmiféle témát, mondja, és különben is én nagyon rendetlen vagyok, rossz példát mutatok a gyerekeknek, ezért hagyják el mindennap a zsebkendőjüket meg a radírjukat.

De az isten szerelmére, az előbb még megvolt. Ha megvolt, keresd meg, vonja meg a vállát. Ami itt volt, annak meg is kell lenni, hacsak nem vitted el valahová, és nem vesztetted el másutt. Különben sem járt senki idegen a lakásban, a bejárónőt kivéve, de az abszolút megbízható.

Gyere csak ide, fiam, szólítom elsőszülöttemet. Jól figyelj, nem láttad a témát . . . ? É-é-én? Talán a húgom, ő szokott mindenütt kutatni, minden fiókba beleturkál . . . Hallod-e, te lányom, már százszor megmondtam, ne nyúljatok az én dolgaimhoz! Mit gondoltok ti, lopom én a témát?! Ő se látta sehol, azt se tudja, milyen lehet egy téma, kerek vagy szögletes, szőke vagy barna . . .

Hiszen ez kétségbeejtő! Az embernek van egy jó témája, aztán egyszer csak szőrén-szálán eltűnik. Utóvégre egy téma nem akkora, mint egy gombostű, hogy csak úgy nyoma veszhet. Megkeresem én!

Lássuk csak! Kezdetben nem volt Téma, aztán lett. Honnan lett? Valamiről eszembe jutott. De miről? Vegyük sorra. Itt álltam a fogasnál. Fogas? Mi juthat az embernek az eszébe egy fogasról? Kalap? Nem az! Benézek a szekrény mögé. Néhány rossz nadrággomb, meg egy darab papír — a téma ott sincs. Az ágy alatt? Ugyanaz. Bemegyek a hallba. Fel akarom gyújtani a villanyt. Ahogy nyúlok a kapcsolóhoz, belém villan — ez az! Ennél a mozdulatnál jött elő. Ahá, a villanykapcsoló . . .

— Ne keressétek — kiáltom lelkendezve —, megvan a téma! . . .

— No végre! — sóhajt fel a feleségem. — És mi az?

Lehangoltan felelek:

— Egy hülyeség . . . Kár volt keresni . . .

Novobáczky Sándor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Bírálatukat elfogadva intézkedtünk, hogy december 1-től reggel fél hatkor nyisson a komáromi állomáson levő pavilonunk.

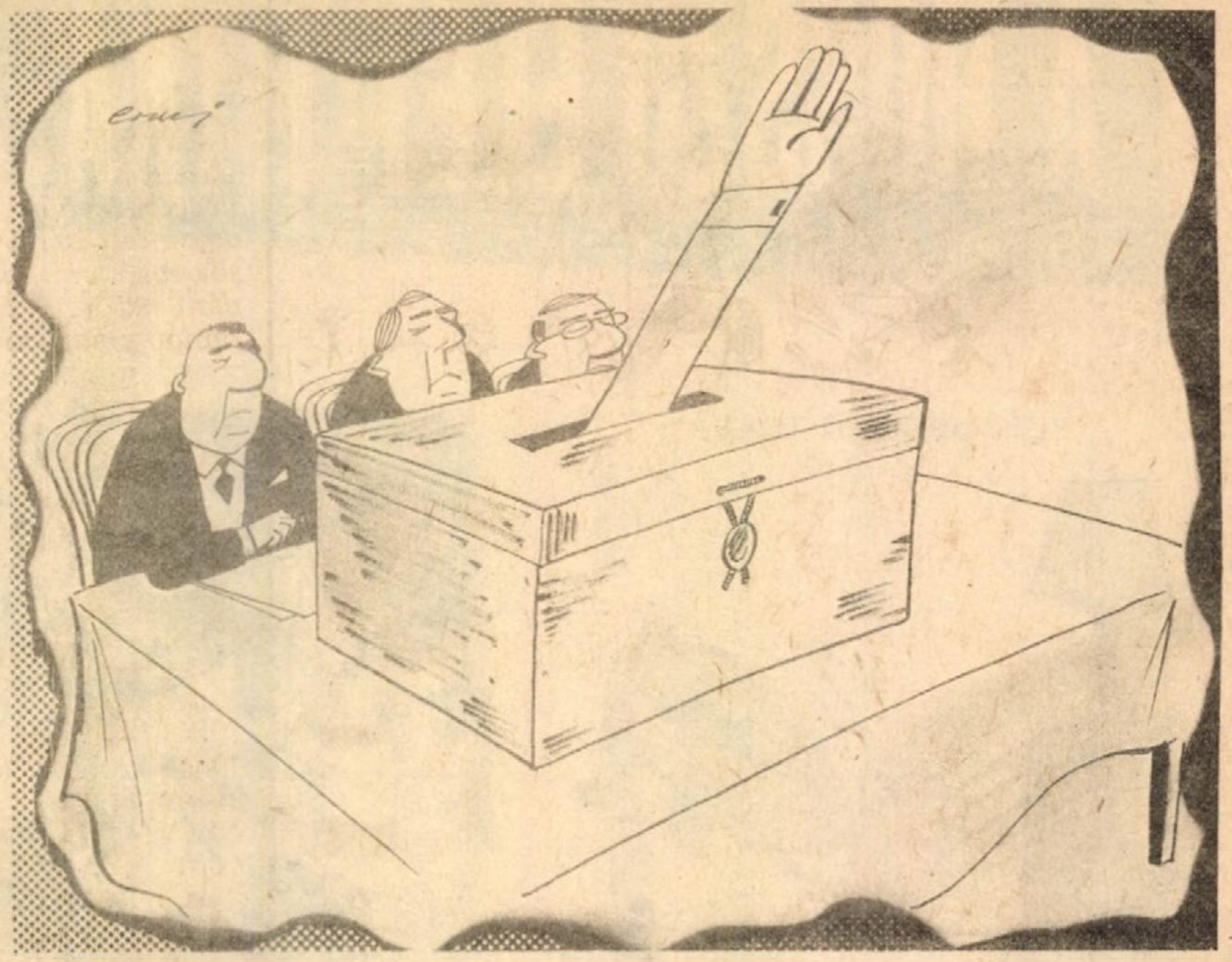
Hidas József
főoszt. vez.
MÁV Utasellátó ÜV.

„Paprikás a tyúktól" című cikkük nyomán felhívtuk a Szövetkezetek Somogy megyei Szövetségének figyelmét arra, hogy a jövőben csak akkor adjanak át idegen nyelvű szöveget a nyomdának, ha azt előzetesen a Fordító Irodával hivatalosan ellenőriztették. A megbírált kiadvány terjesztését leállítottuk.

Dániel Endre
oszt. vez.
Szövetkezeti Vendéglátó Központ

Tartományi választás Hessenben

Erdei Sándor rajza

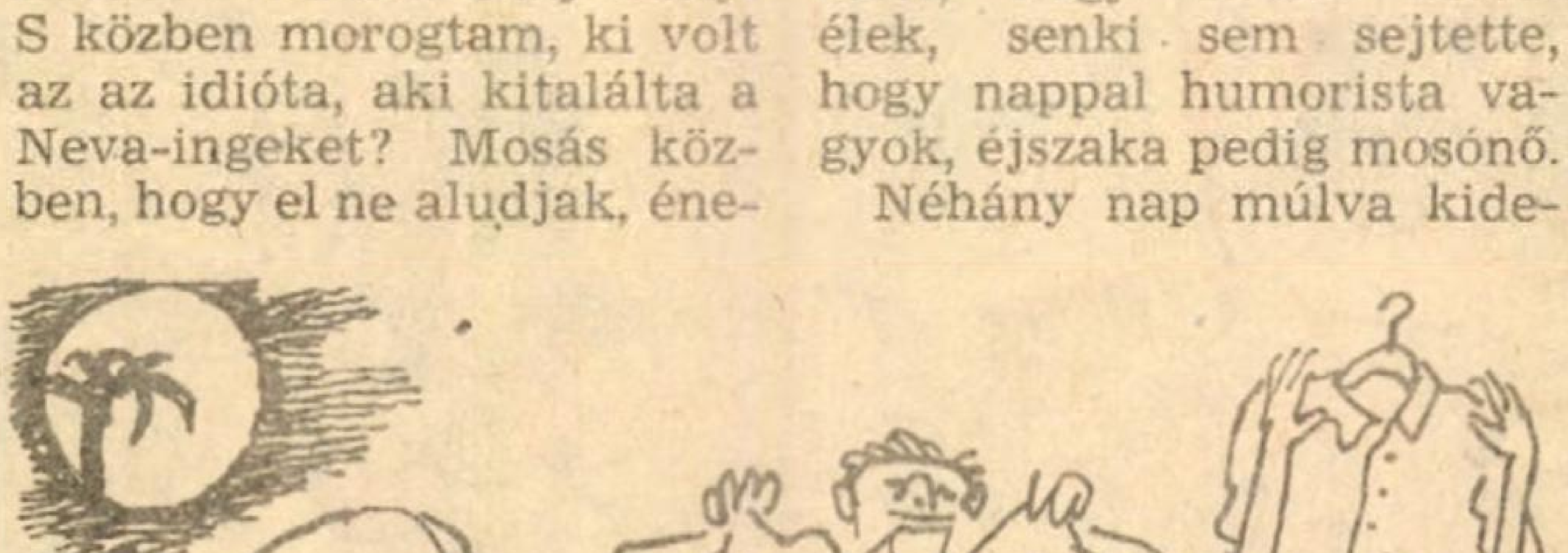
MOSÓNŐ VOLTAM KUBÁBAN

Most elmesélem, hogyan lettem mosónő Kubában. (Ahová úgy kerültem, hogy a „Palante" című kubai szatirikus lap ötödik születésnapjára a Ludas Matyit is meghívta.)

Vendéglátó gazdáink gazdag programot állítottak össze. Jártunk múzeumokban, kiállításokon, képzőművészeti főiskolán, épülő textilgyárban, ideggyógyintézetben... (Ide minden látogatót elvisznek, nemcsak a humoristákat...)

Egy napon észrevettem, hogy nincs elég ingem. Sok inget vittem magammal, de nagy a hőség, gyakran kell váltani. Szerencsére volt nálam néhány „ne vasald"-ing. Remek találmány ez. Az ember este beleteszi a vízbe, egy kicsit zitty-zutty, aztán fel a fogasra, és másnap már fel is vehetjük. Ezt tettem én is. Be a vízbe, zitty-zutty, fel a fogasra. Midőn már a fogason lógott, észrevettem, hogy az ing gallérja és a kézelő bizony nem a legtisztább... Újra be a vízbe, és lelkesen, körömkefével sikálni kezdtem... Mire kész lettem, fájt a derekam, és örültem, hogy végre ágyba kerülök.

Másnap megtekintettem az iskolavárost — a hajdani Batista-féle katonai tábor helyén —, ahol most hatezer diák tanul és étkezik. Jártunk a Forradalmi Múzeumban, az analfabetizmus elleni küzdelem múzeumában, éjjel pedig egy revüt néztünk meg... Hajnaltájt, holtfáradtan értem haza... Az ágy hívogatott... De nem mehettem aludni, még mosnom kellett. Zitty-zutty. S közben morogtam, ki volt az az idióta, aki kitalálta a Neva-ingeket? Mosás közben, hogy el ne aludjak, énekeltem, mint hajdan a súlykoló asszonyok a csobogó patak partján.

Napközben látogatást tettem több közintézménynél, barátságosan elbeszélgettem a dolgozókkal, nagy érdeklődést tanúsítottam a látottak iránt, és nagy figyelmet szenteltem kedves tolmácsom, Moreno magyarázatainak. Éjjel, amikor becsuktam magam mögött a szállodaszoba ajtaját, rohantam a fürdőszobába. Mosni. Zitty-zutty. Aztán sikáltam és felakasztottam az inget a fogasra. Fantasztikus, milyen nehéz tud lenni egy vacak ing, amikor kiveszik a vízből... S milyen nehezen megy rá a fogasra... Néha verekednem kellett a saját ingemmel... Hála isten, senki sem sejtette, hogy kettős életet élek, senki sem sejtette, hogy nappal humorista vagyok, éjszaka pedig mosónő.

Néhány nap múlva kiderült, hogy minden kollégám mos az éj leple alatt. Össze is hívtuk a humorista mosónők első konferenciáját, és megtárgyaltuk, ki hogyan mos, kinek mi a módszere. Laco Szalaj, a pozsonyi „Rohács" helyettes főszerkesztője, mosóport használt, és hozott is magával néhány kilót. Hans Seifert kollégám, a berlini „Eulenspiegel" szerkesztője, óva intett mindenkit a kefétől, és nagyon ajánlotta a nájlonszivacs használatát. Antonin Ruzicska, a prágai „Dikobraz" főszerkesztője felhívta a figyelmünket arra, hogy a mosópor, a kefe, a nájlonszivacs még nem minden, a dolgozókat anyagilag is érdekeltté kell tenni a mosásban. Ő minden ingért egy pesót fizetett magának. Ha nagyon meg volt elégedve a munkájával, akkor kettőt.

Néhány alkalommal strandolni voltunk. Hogy milyen a tenger? A tenger zöld és tiszta, és átlátszó és meleg — még október végén is —, a parton finom homok és pálmafák. De amikor ránéztem a vízre, az jutott az eszembe, hogy este mosnom kell, s azon törtem a fejem: vajon hány inget lehetne kimosni az óceánban?

A nők csodálatosak. Azt hiszem, ezzel nem mondok újat. A kubai nők szépsége közismert. Egy éjjel, amikor hazamentem, a szállodámba, az előcsarnokban felfigyeltem egy gyönyörű, fiatal leányra. Egy pillanatra megdobogott a szívem, és gyorsan elôszedtem a spanyol társalgási szótáramat, hogy dallamos spanyolsággal kifejezést adhassak érzelmeimnek... Abban a pillanatban megszólalt bennem egy hang: „Szenyora, ne felejtkezzen el a kismosásról!"

Nagy sóhajjal megfordultam, és mint egy fáradt, öreg mosónő, elcsoszogtam a lifthez...

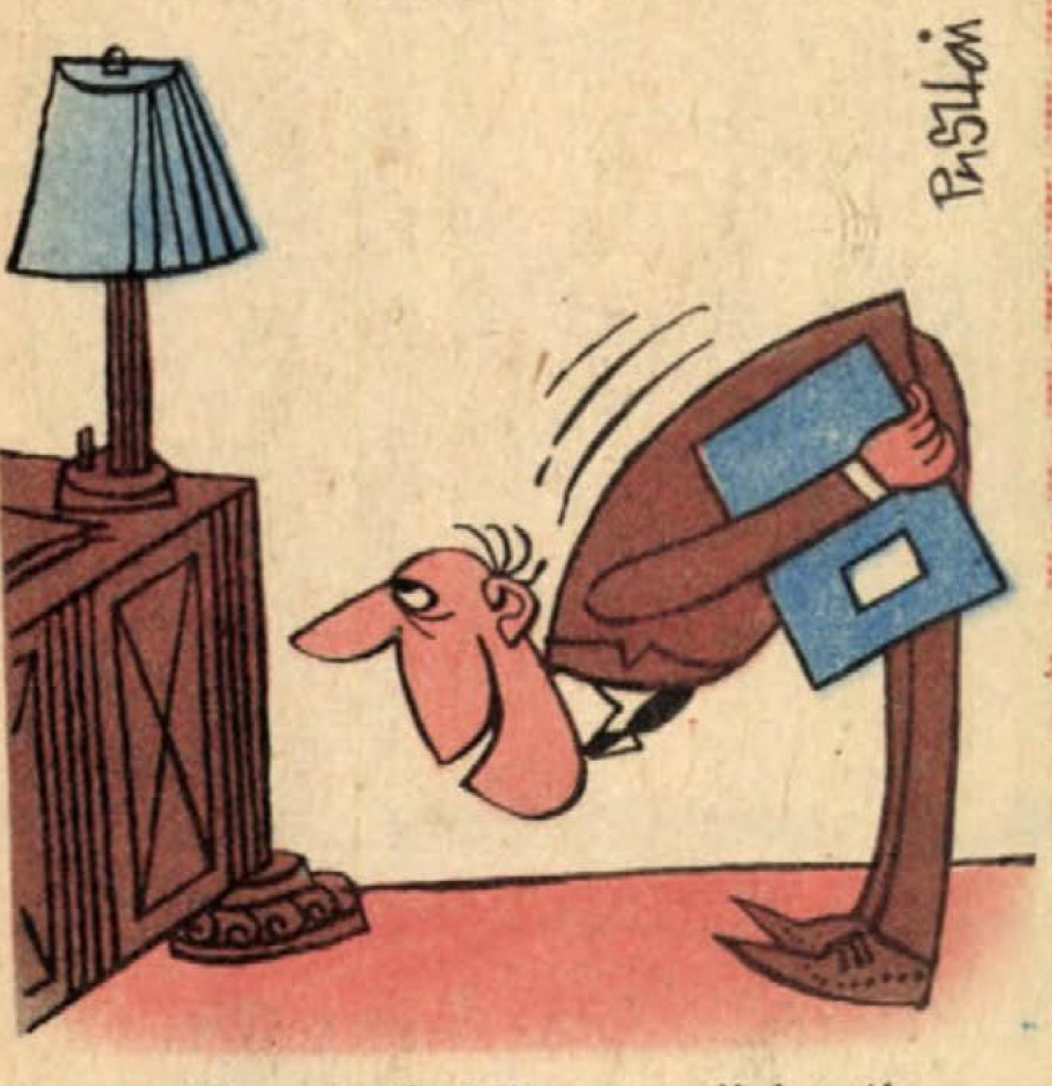
Mikes György

A HOSSZÚ ÉLET TITKA

NYILATKOZATOK A SZÓBAN FORGÓ KÉRDÉSRŐL

EGÉSZSÉGÜGYI TORNA

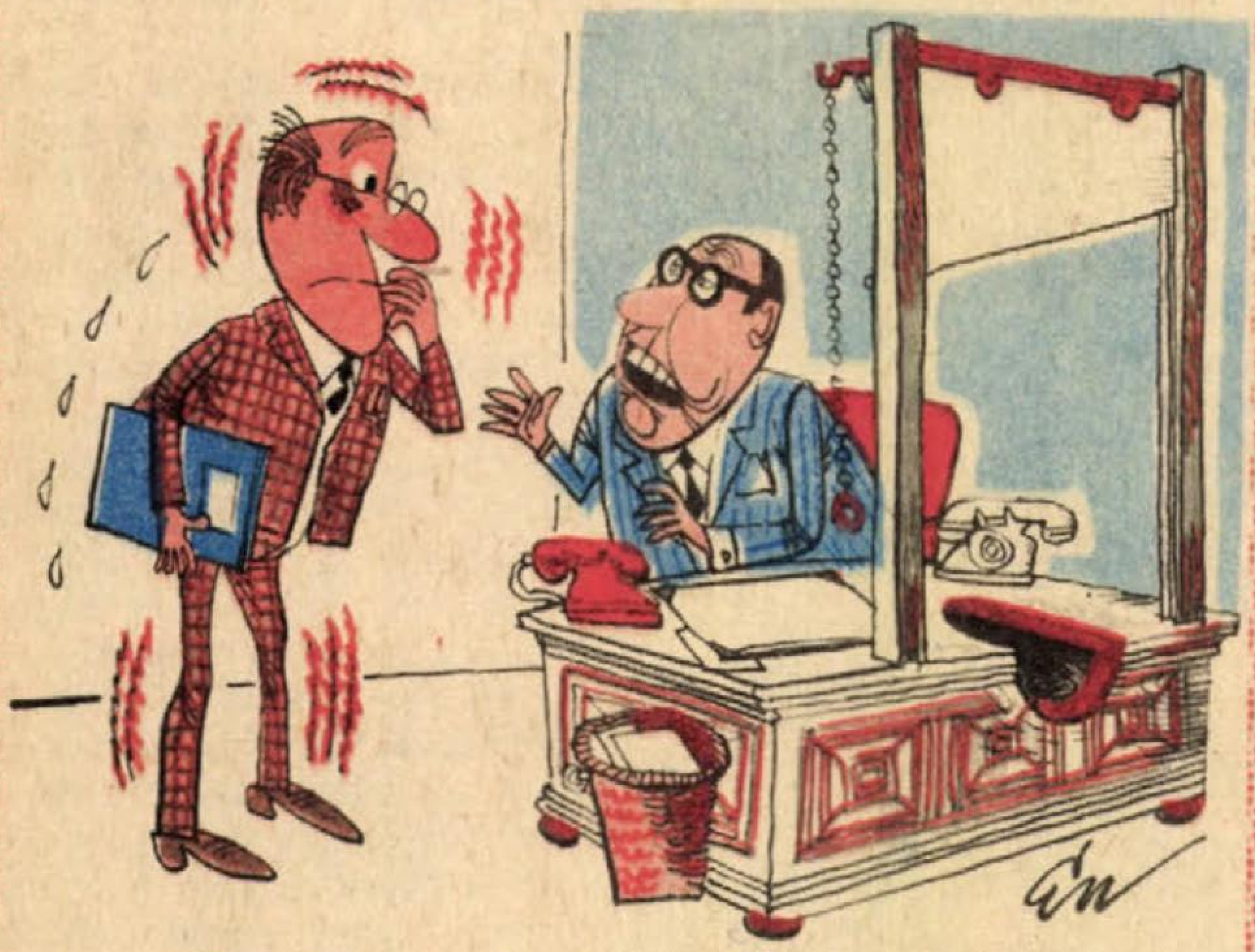
Hosszú életű lesz a vállalatnál.

INTERJÚ

– A hosszú életem titka, hogy száz éve kutatom a rövid élet titkát!!

A HIVATALBAN

– Remélem, nem lesz közöttünk nézeteltérés! . . .

NYILATKOZAT

– Nem olvasok népszerű tudományos cikkeket . . .

EZ IS A HOSSZÚ ÉLET TITKA!

A gyorsaság . . . !

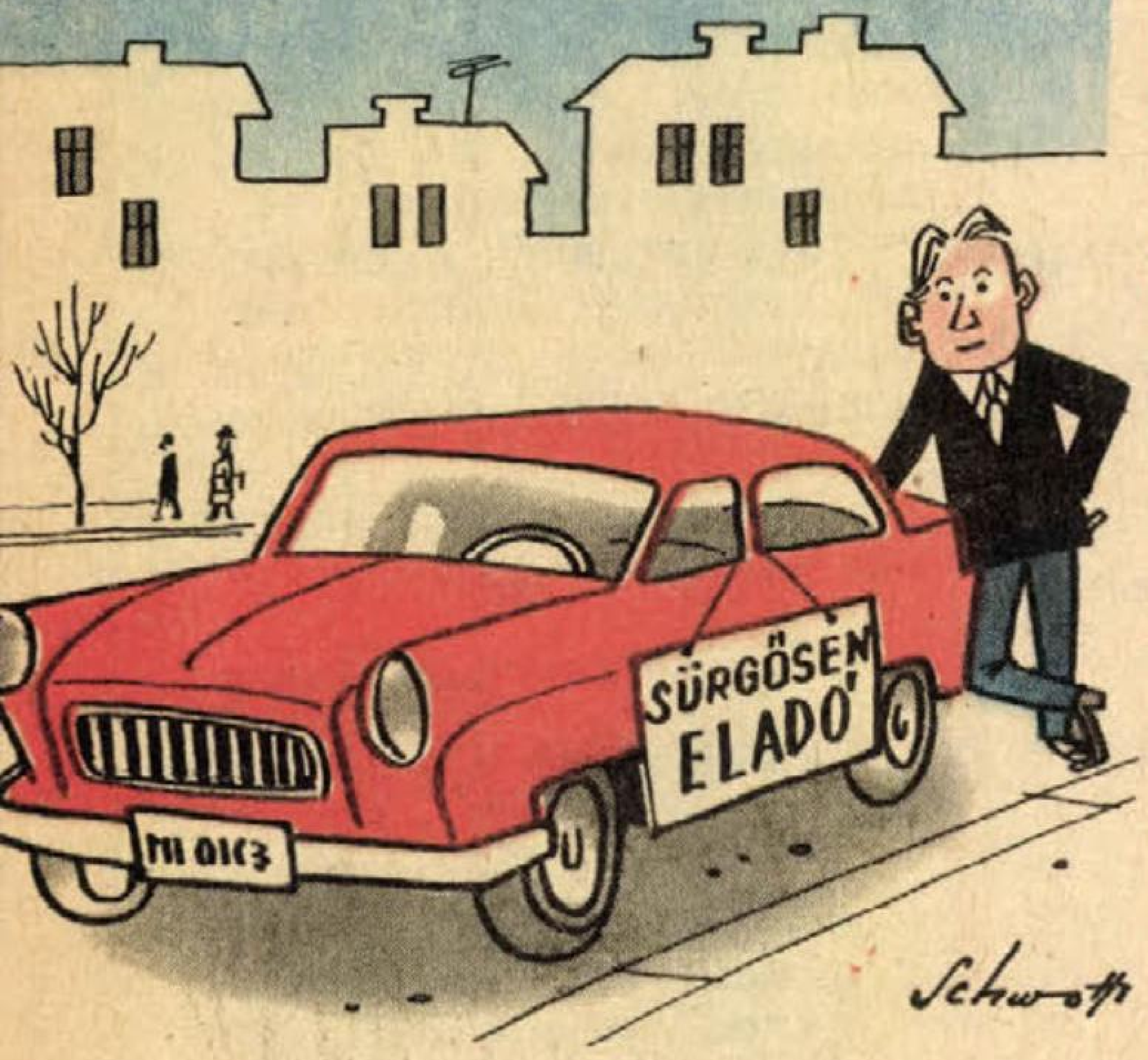
A LEGEGYSZERŰBB MEGOLDÁS

EZT MÉG MEGVÁROM

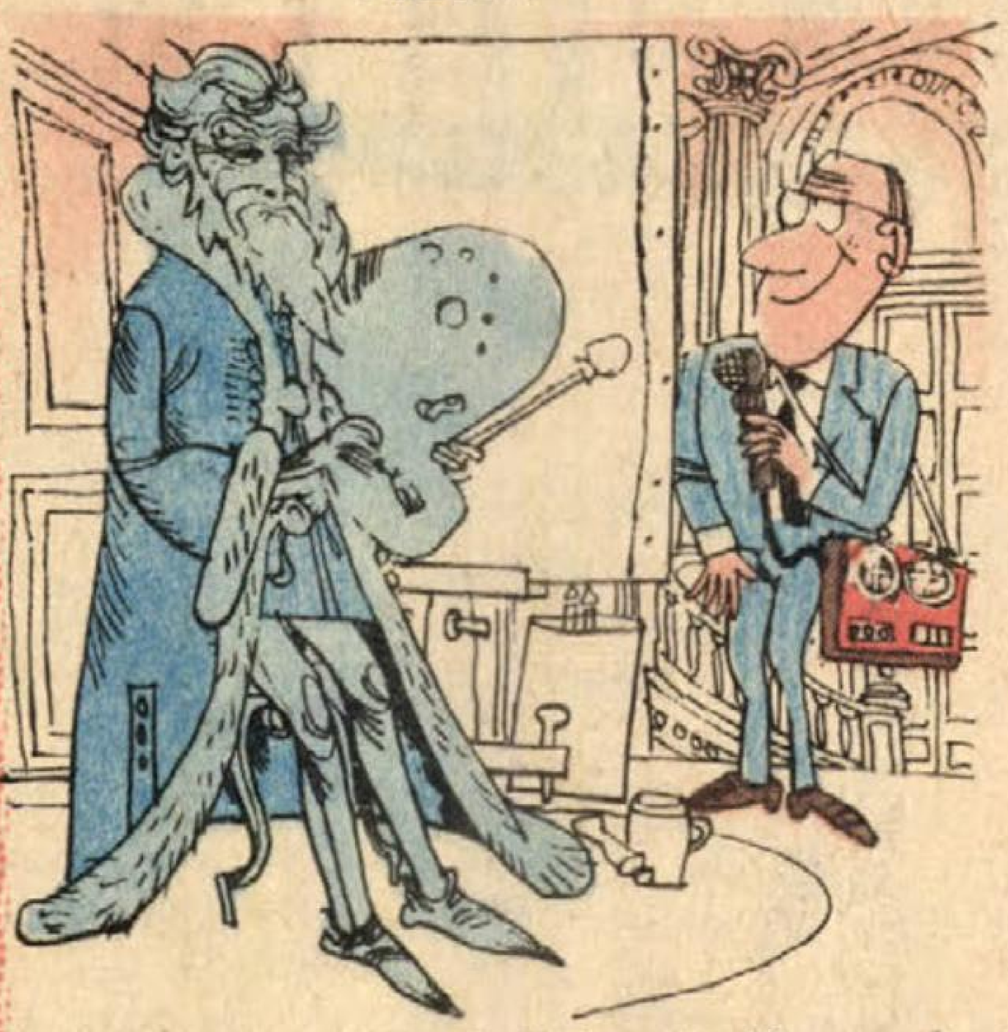

KEZDŐ LÉPÉS A HOSSZABB ÉLET FELÉ

NAGY EMBEREK RECEPTJEI

TIZIÁN

– Nem a Képzőművészeti Alap volt a mecénásom! . . .

GOETHE

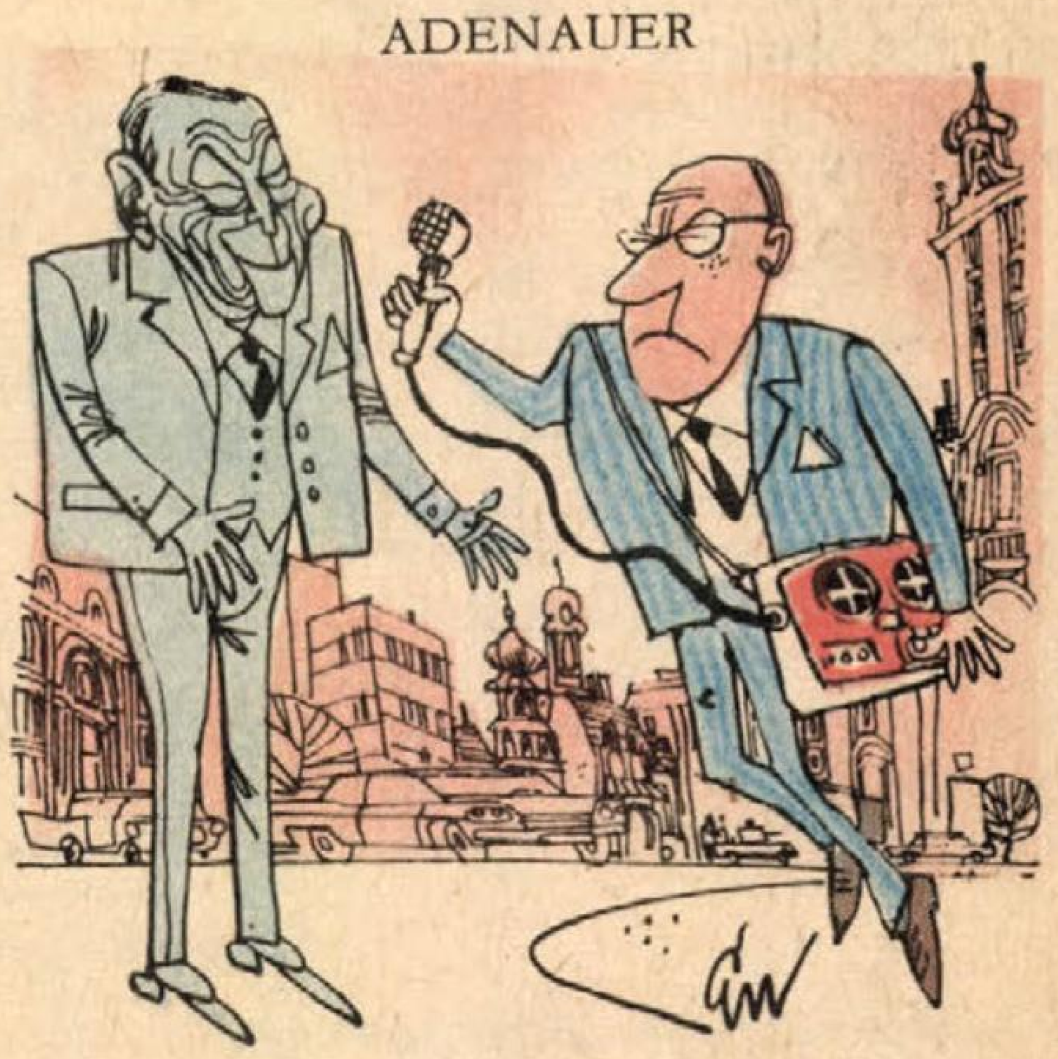
– Nem vettem részt happeningeken! . . .

LISZT

– Megtartóztattam magamat a táncdal-fesztiváloktól! . . .

ADENAUER

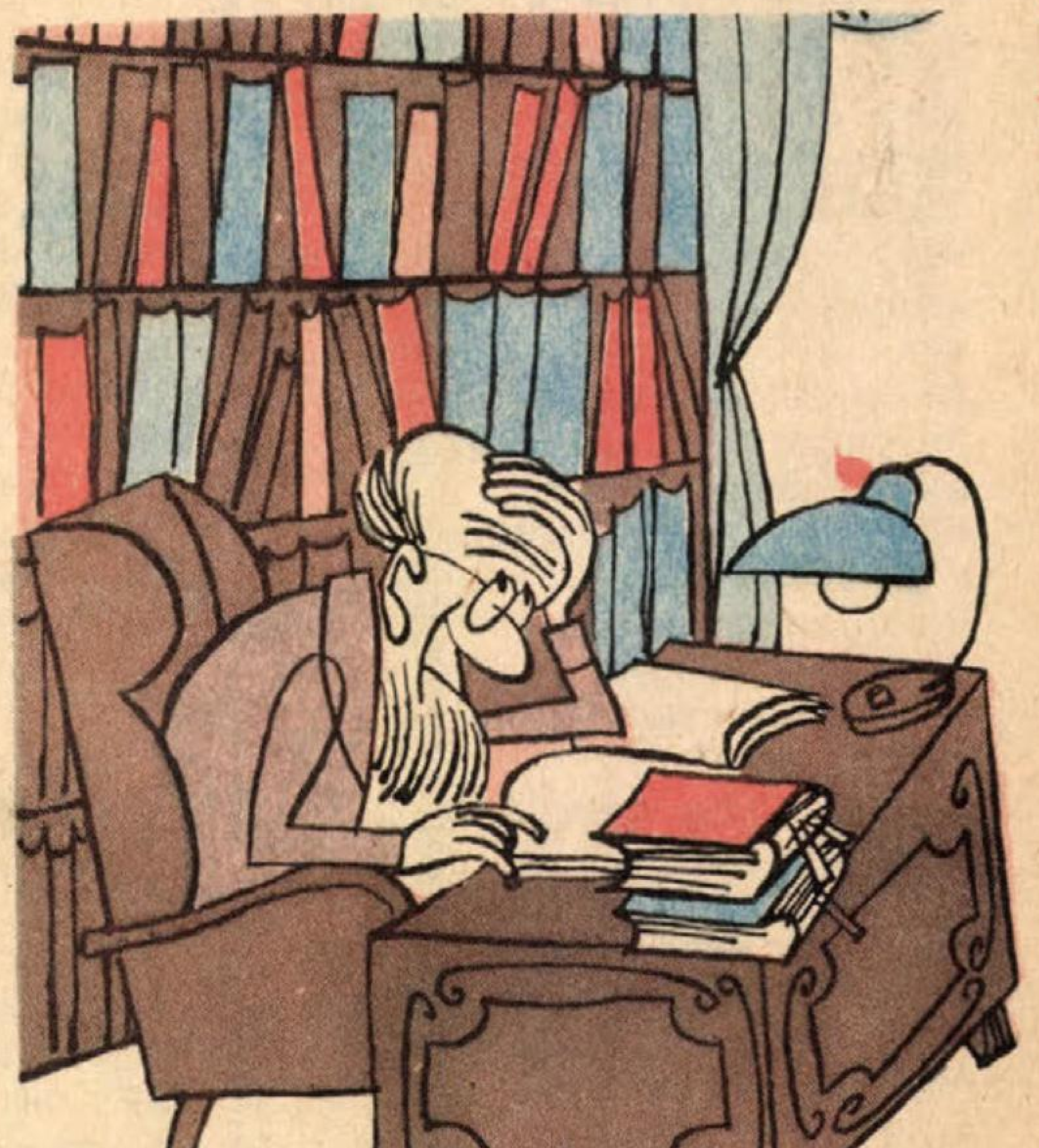

– Mindig mások idegein táncoltam! . . .

– Tudja, öcsém, nem politizáltam, nem néztem TV-t, és nem kötöttem eltartási szerződést . . .

SZERÉNY KÍVÁNSÁG

– Csak addig szeretnék élni, amíg rá nem jövök a hosszú élet titkára.

EGY KAMASZ VÁROS:

ZALAEGERSZEG

Ha az „anyakönyvi" adatokat vesszük alapul, Zalaegerszeg már jóval túljutott a suhanckoron, papírforma szerint már több száz éve város – a valóságban azonban még csak ezután lesz azzá.

A kamasz jelző azért illik

rá, mert hirtelen növésű (20 év alatt két és félszeresére nőtt a lakossága), folyton kinövi a ruháját (sőt lassan már a ruhagyárát is!), és szépülő arca tele van apró pörsenésekkel: lebontásra váró régi házakkal, bazárokkal.

Egyébként a hangulata is fiatalos, sihederes. Ha fütyölni tudna, bizonyára egész nap ezt fütyörészné: „Jól érzem magam, minden rendben van, csak a zsebpénz lenne több..."

„Zsebpénz" alatt itt a városfejlesztési alap értendő. Mert az bizony olyan kurtácska takaró, amely alól – bármily szerényen nyújtózkodik ez a nyurga kamasz – folyton kilóg egy-két peremkerülete, melyeknek aztán nem jut elég a víz- és villanyvezetékből, s egyéb „urbánus" javakból...

*

Egerszegen gyártják a legjobb minőségű bitument. Köztudott, hogy a bitumenből kitűnő aszfalt készül, abból pedig kitűnő járda. Ennek ellenére – merthogy a suszternak is mindig lyukas a cipője – a város nagyon sok utcájában nincs még járda. Hiába jött a sok panasz, kérelem a városszéli utcákból, a tanács kénytelen volt megállapítani: a költség-

vetés annyira kimerült, hogy már *járdányi ereje sincs.*

– Ha nincs – mondták erre –, hát nincs! Üsse kavics!

És ütötte! A pózvai fennsíkról bányakavicsot fuvaroztak a sárosabb utcákba, azzal szórták fel a gyalogjárót.

*

Az *urbanizáció* csalhatatlan jele: a sok felbontott utca Egerszegen is megtalálható. A nagyvárosok példáját abban is követik, hogy a kibontott járdát, úttestet évekig nem takarják vissza.

Az Ady utca két évvel ezelőtt kisebb műtéten esett át:

villanyvezetéket fektettek a gyomrába. Az operáció nyomát azóta sem tüntették el. A járókelők ajkát emiatt gyakran hagyja el egy-egy epés megjegyzés, vagy ahogy az utca névadója, Ady mondaná:

„Egy-egy szitok, szép szó, üvöltés..."

*

A város tele van virágos parkokkal. Jövőre már több mint tíz négyzetméter parko-

sított terület jut majd egy lakosra. Az egerszegiek nagyon örülnek annak, hogy ilyen jó a *zöldellátásuk.* A háziasszonyok azonban egy pici sóhajjal hozzáteszik: Bár a *zöldségellátás* is ilyen jó volna!

*

A város csinosításán sokan fáradoznak. Néha annyian jelentkeznek társadalmi munkára, hogy a tanács nem győzi ásóval, lapáttal ellátni őket. Ez az ellentmondás, amely a társadalmi munkások és a rendelkezésükre álló

szerszámok száma között fennforog, egyáltalán nem antagonisztikus, sőt, nagyon is könnyen kibékíthető.

Vagy úgy, hogy a társadalmi munkások számát csökkentik – vagy úgy, hogy a tanács lapátállományát növelik.

Nekünk az utóbbi megoldás tetszene jobban!

Radványi Barna

Gyáva macska az oroszlán,
soha olyan gyávát:
ha meglát egy kis egeret,
befogja a száját;
azt a száját, amivel oly
nagyot tud ordítni,
azt a rettentő nagy száját
ki sem meri nyitni:
fél, hogy az a fürge féreg
a nyelvére ugrik,
egérutat vesz a torkán
s a hasába búvik;
belebúvik a belébe
s valahol kirágja...
Ezért fél az egértől az
állatok királya;
ott kucorog a ketrecben,
a félelem gyötri;
szembe vele a kis egér
csak a bajszát pödri.
— Ilyen gyáva macskát még a
nagyanyám se látott;
mindjárt nekimegyek és a
szeme közé mászok;
belebúvok a fülébe,
megőrül a gyáva,
s megdöglik és én leszek az
állatok királya...

Erdélyi József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1.

Júniusban rendeltem egy vagon Cyklop-követ a balatonrendesi Balaton Tsz-től. Júliusra ígérték a szállítást, de a kő még azóta sem érkezett meg. Pedig közben két sürgető levelet írtam, sőt személyesen is tárgyaltam a tsz elnökével és főkönyvelőjével. Ám kő helyett csak ígérgetéseket kaptam tőlük.

Hát ez a rend Balatonrendesen?

Pető Ferenc
Nagyatád

2.

Csak a legnagyobb elismerés hangján lehet szólni a pécsi új klinika-kombinátról, melyet nemrég adtak át a forgalomnak. Büszkék is vagyunk rá mindnyájan. Ugyanakkor nem mehetünk el szó nélkül amellett, hogy a 7–8 emeletnyi magasságban berendezett ragyogó kórtermeket a látogatók csak gyalog, a lépcsők keserves megmászása útján érhetik el, mert – bár a liftek kitűnően működnek – „nem állnak a látogatók rendelkezésére" – mint azt kérdésemre a klinika alkalmazottja igen udvariasan, de ellentmondást nem tűrően közölte. Tanúja voltam annak is, hogy egy nehezen gyalogoló, rossz lábú látogatónak „hát nem szívesen, kérem!" megjegyzéssel, „kivételesen" rendelkezésére bocsátották a liftet, hiszen az csak a személyzetet és a betegeket van hivatva szolgálni. Bár csak ott tartanánk a gyógyításban, hogy a klinikákat csupa edzett hegymászó látogatná...!

Hajas Béla
gimn. tanár
Pécs

Teafőzés

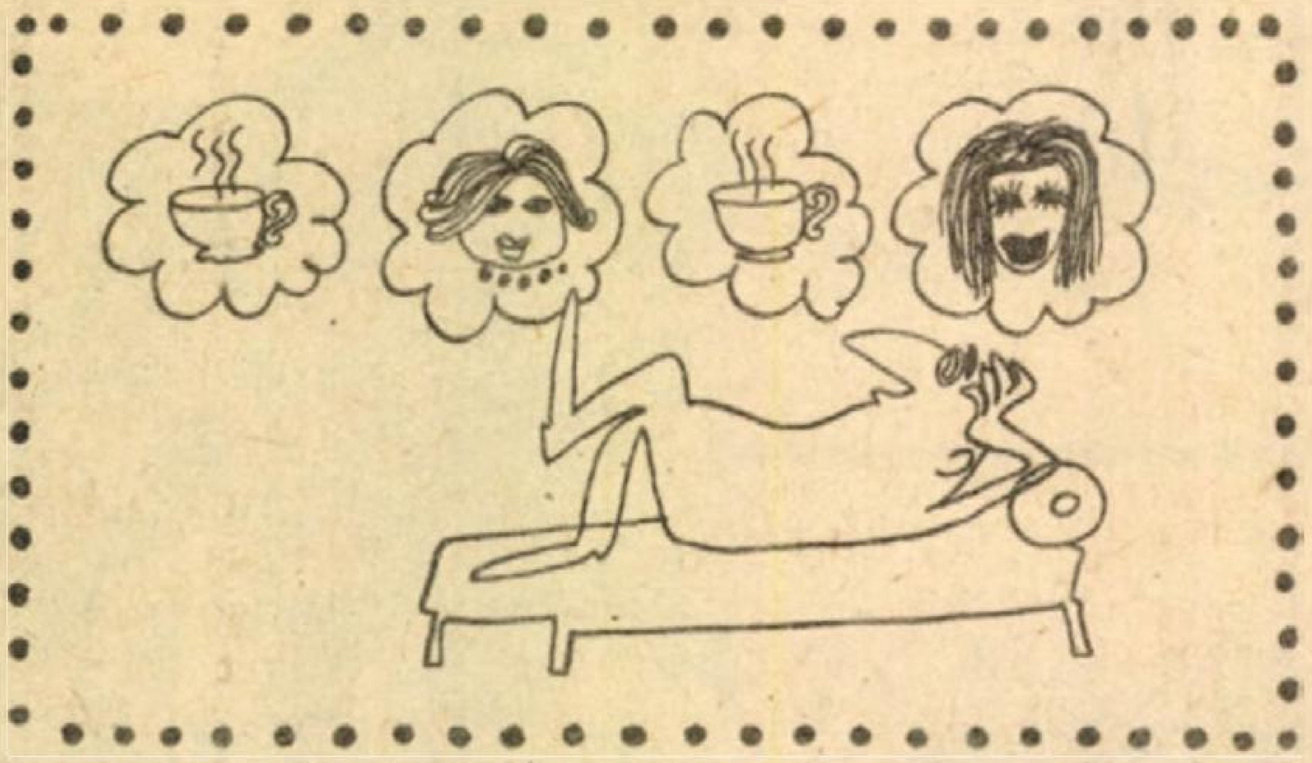
Valami hiányzik, állapította meg Gábor. Nem, nem Lili hiányzik. Délután öt óra volt, és elnyújtózva feküdt a díványon. Nem Lili hiányzik; egyenesen örült ennek az első magányos szombat délutánnak. Ha unatkoznék, lemehetne a kávéházba, vagy beülhetne egy moziba. Nem, feltétlenül egyedül akar lenni, csak éppen valami hiányzik. Hm. Hirtelen felült. A tea hiányzik! Persze! Lili ilyenkor teát szokott főzni. Egyszerre megtelt a szoba a tea illatával, és nyelve a szájpadlására simította a lágy, kesernyés ízeket.

Teát fog főzni!

Kisietett a konyhába. A kannát rögtön megtalálta, majd a teára is ráakadt. Egy poharat tört csak el és levert két lábast. Az egyikről kis darabon lepattant a zománc. Nagyobb baj is történhetett volna. No most? Soha életében nem főzött teát. Egyszerű. Megtölti félig a kannát vízzel, aztán bele a teát és felforralja. De mennyi teát? Öt kávéskanállal. Nem fog spórolni az anyaggal. Főz olyan teát, mint Lili.

Hát nem lett olyan. Fekete, keserű folyadék lett belőle. Tett bele cukrot. Az se javított rajta. Lili előtt mindig cukor nélkül itta a teát. Hajlamos volt a sznobságra, s valahol olvasta, hogy Bécstől nyugatra cukor nélkül isszák a teát.

Mi lehet a hiba? Van valami trükkje a teafőzésnek. Meg kellene tudni, hogy mi. De kitől? Valakit felhív telefonon. A főpincért? Az esős, ködös délután hangulatosabb ötletre inspirálta. Nőt fog megkérdezni. Theát! A teáról jutott eszébe a szép Kertész Thea.

Kertész Thea barátnői emlékeznek rá, hogy Thea évekkel ezelőtt a kedves, polgári Teri nevet viselte, az iskolában pedig Terka volt, de ezt csak hallomásból tudják, mert amikor Thea iskolába járt, ők még nem is éltek.

Gábor felhívta Theát.

— Minek köszönhetem a telefont, Gábor úr?

Gábor izgalmas riportot adott le teafőzési kalandjáról.

— Eddig hogy főzte? — kérdezte az asszony.

— Eddig nem én főztem.

— Áhá.

— Lássa, egy férfit mindig érhet szerencsétlenség.

— Nem olyan biztos, hogy szerencsétlenség, amiért nem tud teát főzni.

— Hogy érti?

— Hát ha tudna — nevetett Thea —, akkor most nem hívott volna fel. Az pedig csak nem szerencsétlenség, hogy velem beszélget?

— Ó, ellenkezőleg!

— Jól figyeljen, kedves barátom. Először felforralja a vizet. Aztán beleteszi a teát egy forró vízzel kiöblített és így felmelegített porcelánkannába, aztán leforrázza a teát. Érti? Fontos a sorrend! Minden csészére egy púpozott kiskanál teát számítson. Utána pedig csukja be a kanna fedelét és négy-öt percig hagyja állni. Sok szerencsét!

*

Szombat délután megtelt a szoba a tea illatával.

— Hát olyan nagy szerencsétlenség, ha egy férfi nem tud teát főzni? — mosolygott az asszony, és kitöltötte a csészékbe az aranysárga teát.

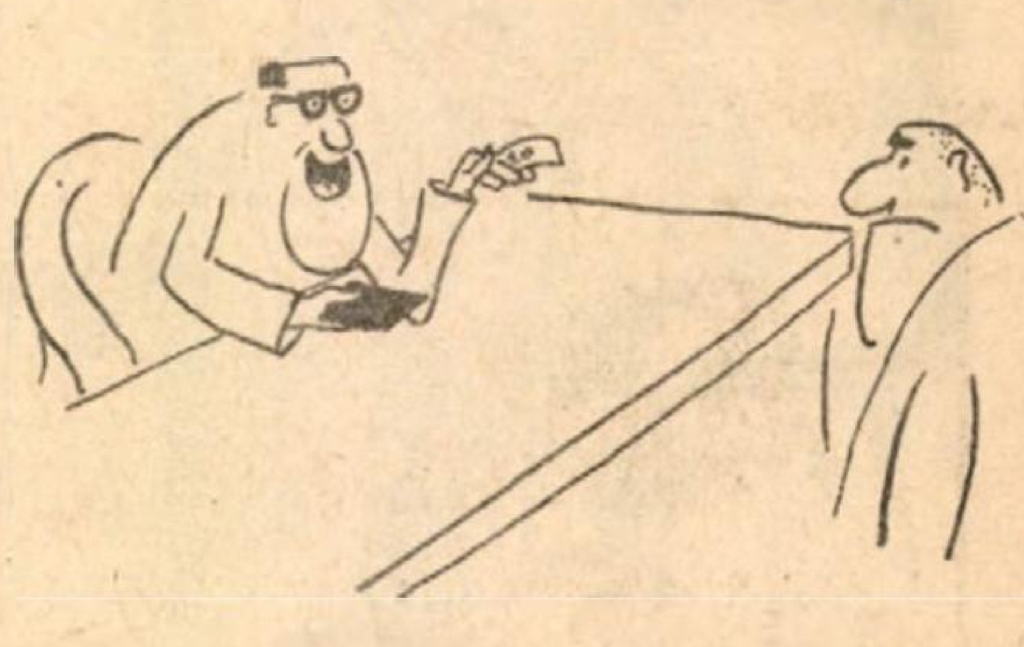
Fendrik Ferenc

VAKARÓPÓZNA

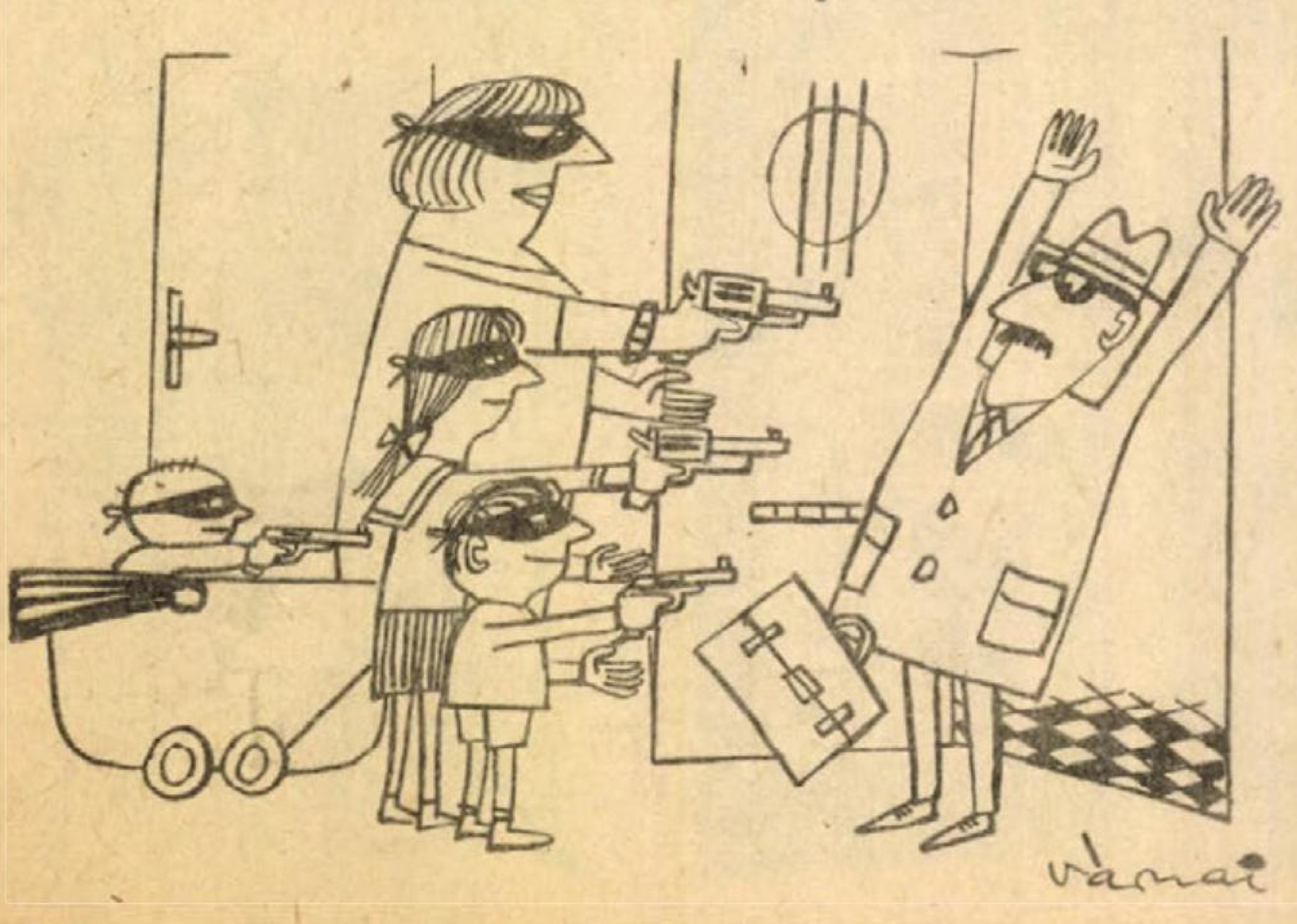
Az amerikai Savannah egyik drogériájának tulajdonosa új vevőszolgálatot vezetett be. Az üzletben felállított egy „vakarópóznát", egy kötéllel körültekert rudat, s azon bárki megvakarhatja a hátát, ami tudvalevőleg az emberi test leginkább hozzáférhetetlen része.

Elismerés

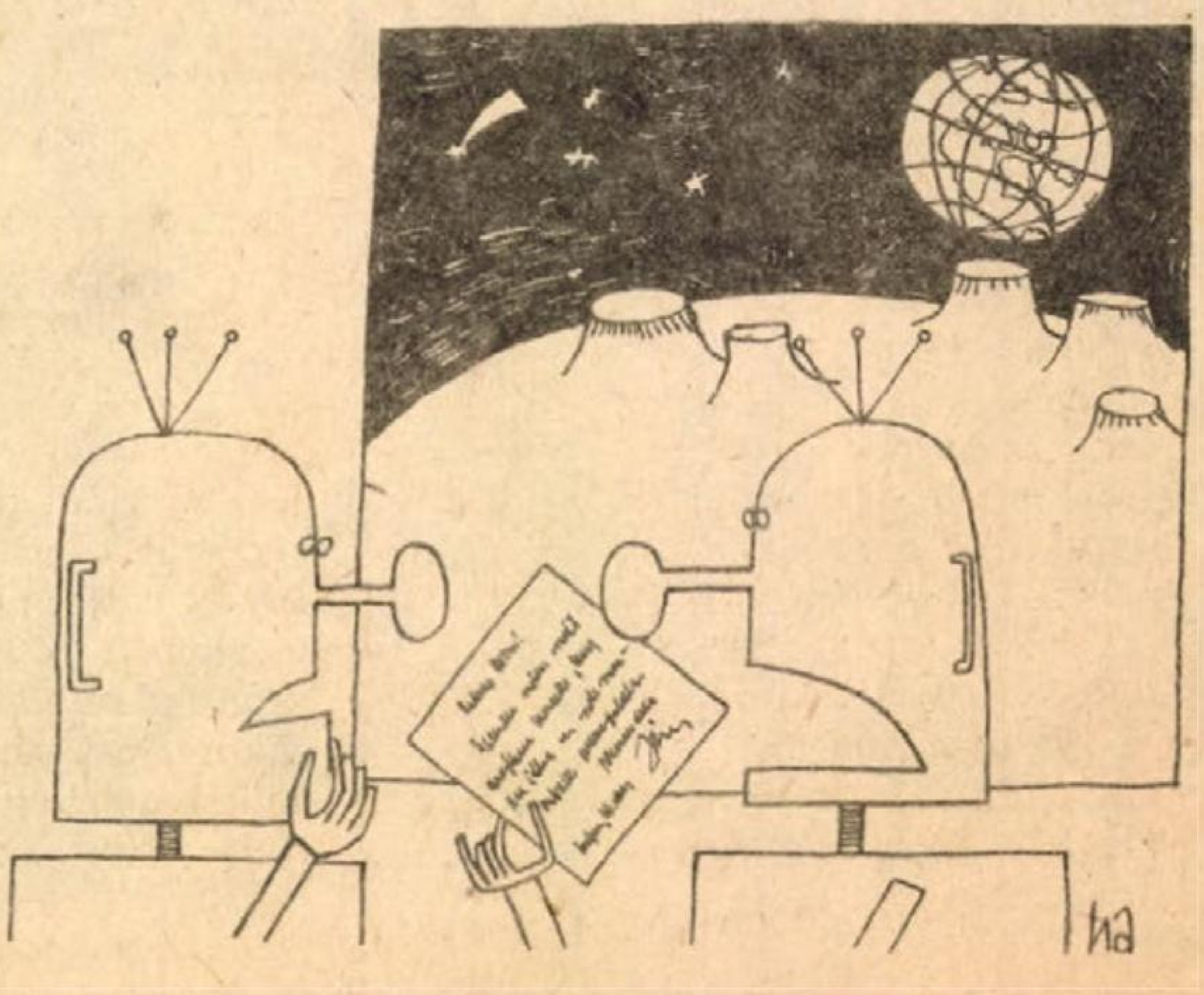

– Köszönjük az őszinte nyilvános bírálatát, Kovács kartárs! Itt van húsz forint pénzjutalom és a munkakönyve!

Családi krimi elsején

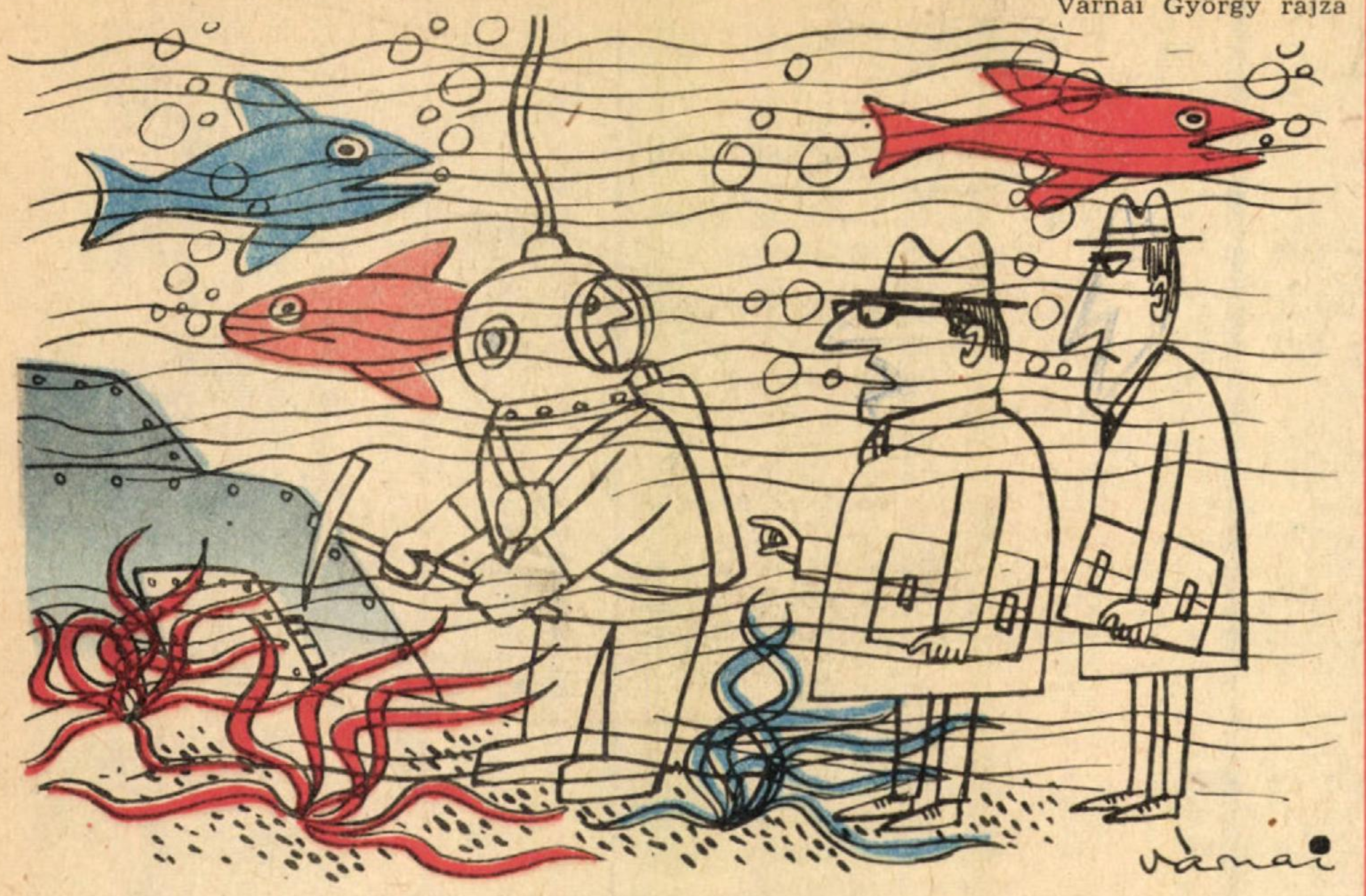
A Marson

– Megint meghívó levelet kérnek . . .

A csend világa

Várnai György rajza

– A központból jöttünk ellenőrizni . . .

Bölcs tanács

– Ha nincs megelégedve a fűtéssel, menjen a szabadba, ott még kellemes az időjárás! . . .

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér leül Fekete mellé a kávéházban, és elégedetten újságolja:

– Na most aztán alaposan megmondtam a véleményemet egy bokszbajnoknak.

– És nem lett belőle kellemetlenséged? – csodálkozik Fekete.

– Nem – feleli Fehér. – Amikor dühbe jött, visszatettem a telefonkagylót.

Hazafelé

Barát József rajza

– Halló, gyerekek, ki felejtette itt az apukáját? . . .

SZILÁNKOK

ELLESETT PÁRBESZÉD

– Ökör! Nem tud vigyázni?!
– Aki mondja! Tudtommal ez átkelőhely. Itt a gyalogosnak van előnye.
– De ön cammog, mint egy lajhár! Eltelik a fél délelőtt, amíg átér a túlsó oldalra.
– Tartsa a száját! Sikkasztó! Ma csak kétféle ember vásárol autót! A sikkasztó és a becsületes. De magából nem nézem ki az utóbbit.
– Jobb, ha hallgat! Azt hiszi, nem ismerem ezt a típust? Aki csak azért nem vesz autót, mert fél, hogy a rendőrség felfigyel a költekezésére. Szeretnék egyszer utánanézni, miből telik magának arra, hogy gyalogoljon.
– Amerikai örökség.
– Egyébként ne csináljon feltűnést, mert tényleg idejön egy rendőr. Nem tetszik tudni, hogy juthatok a Kálvin terre?
– Erre tessék, a Múzeum körúton át. De vigyázzon, a Kálvin téren körforgalom van!
– Vigyázok. Nagyon köszönöm.
– Kérem, nincs mit.

BOLDOGSÁG

A férj megcsókolta a feleségét. Négy évi házasságuk alatt sokszor perlekedtek, és néhány goromba szóért nem mentek a szomszédba, de most boldogok voltak. A férfi gyengéden odahajolt az asszonykához:
– Mondd, szívem, biztos?
A nő elmosolyodott:
– Persze hogy biztos. Kétszer is átszámoltam a pénzünket. Még nyolcszáz forint, és együtt lesz a válási költségünk!

SZÍNÉSZ-MENTALITÁS

A színész beült vacsorázni a budai étterembe. Sötét szemüveget vett fel, és belehajolt a húslevesbe, nehogy a kíváncsi nép felismerje. A kompót után még egy óra hosszat üldögélt, aztán – mivel senki sem ismerte fel – rosszkedvűen hazament.

ZENERAJONGÓ

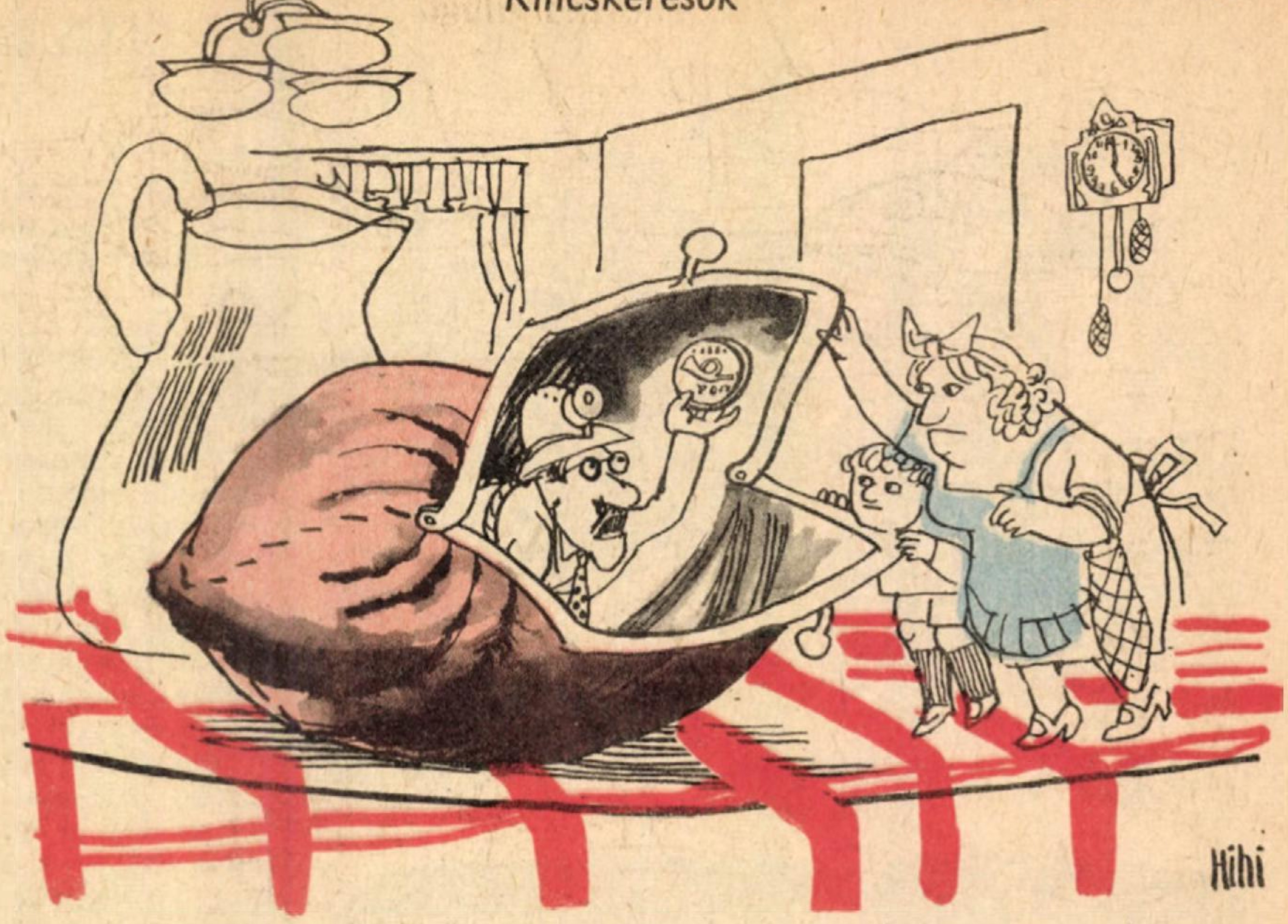
Csődület a nyolcadik kerület egyik mellékutcájában. Két fiatalember összeverekedett. A járókelők csak nagy nehezen tudták szétválasztani őket.
– Min verekedtek össze? – kérdezte valaki egy gombafejű ifjútól, aki megszokott mozdulattal vágta zsebre letépett kabátujját:
– Ő kezdte! Először a szüleimet becsmérelte. Ezt még valahogy lenyeltem. De amikor a Rollingstone-együttest kezdte szidni, felszaladt bennem a pumpa . . .

Galambos Szilveszter

Kincskeresők

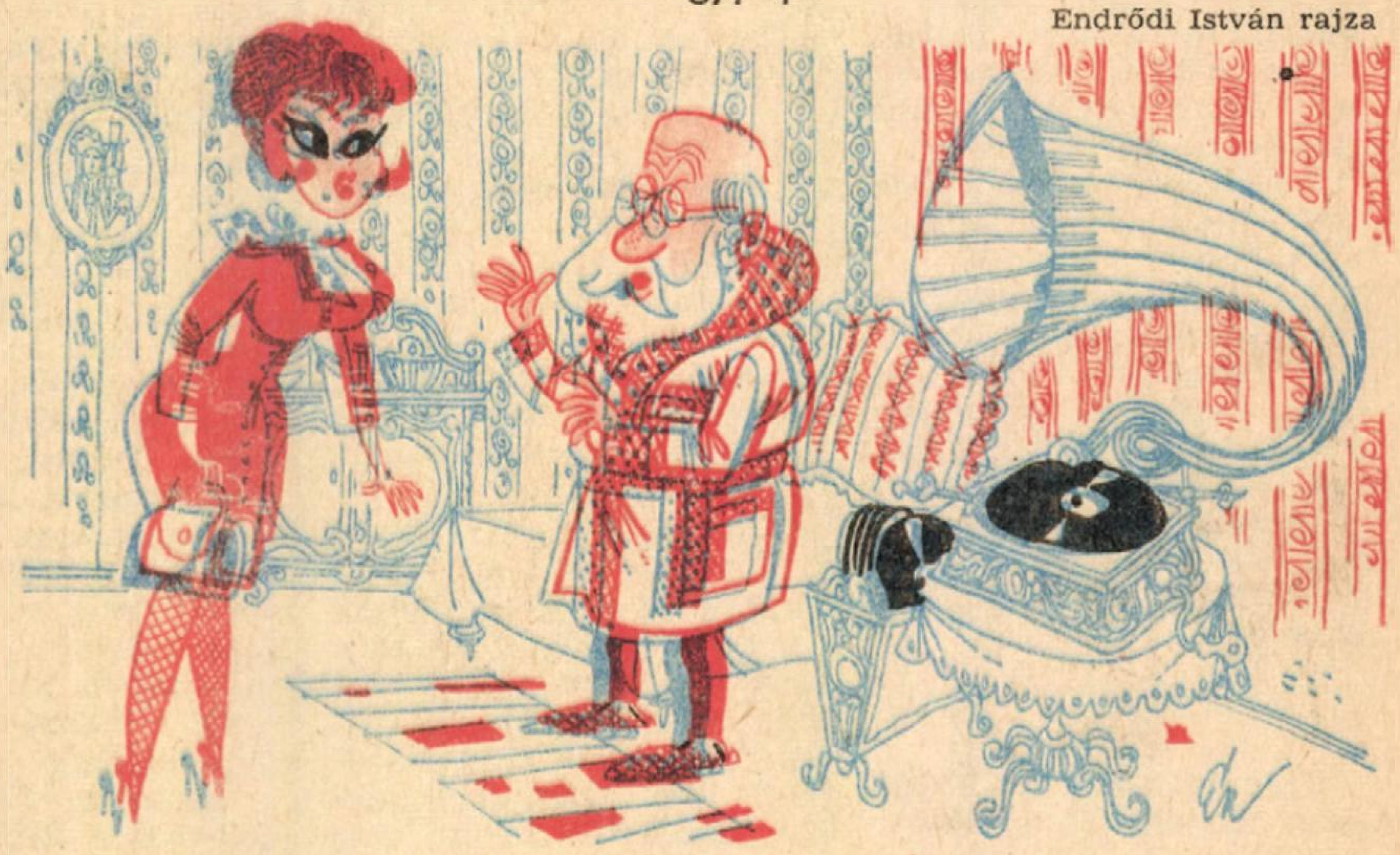
Hegedűs István rajza

– Találtál valamit?
– Egy telefonérmét.

Naiv nagypapa

Endrődi István rajza

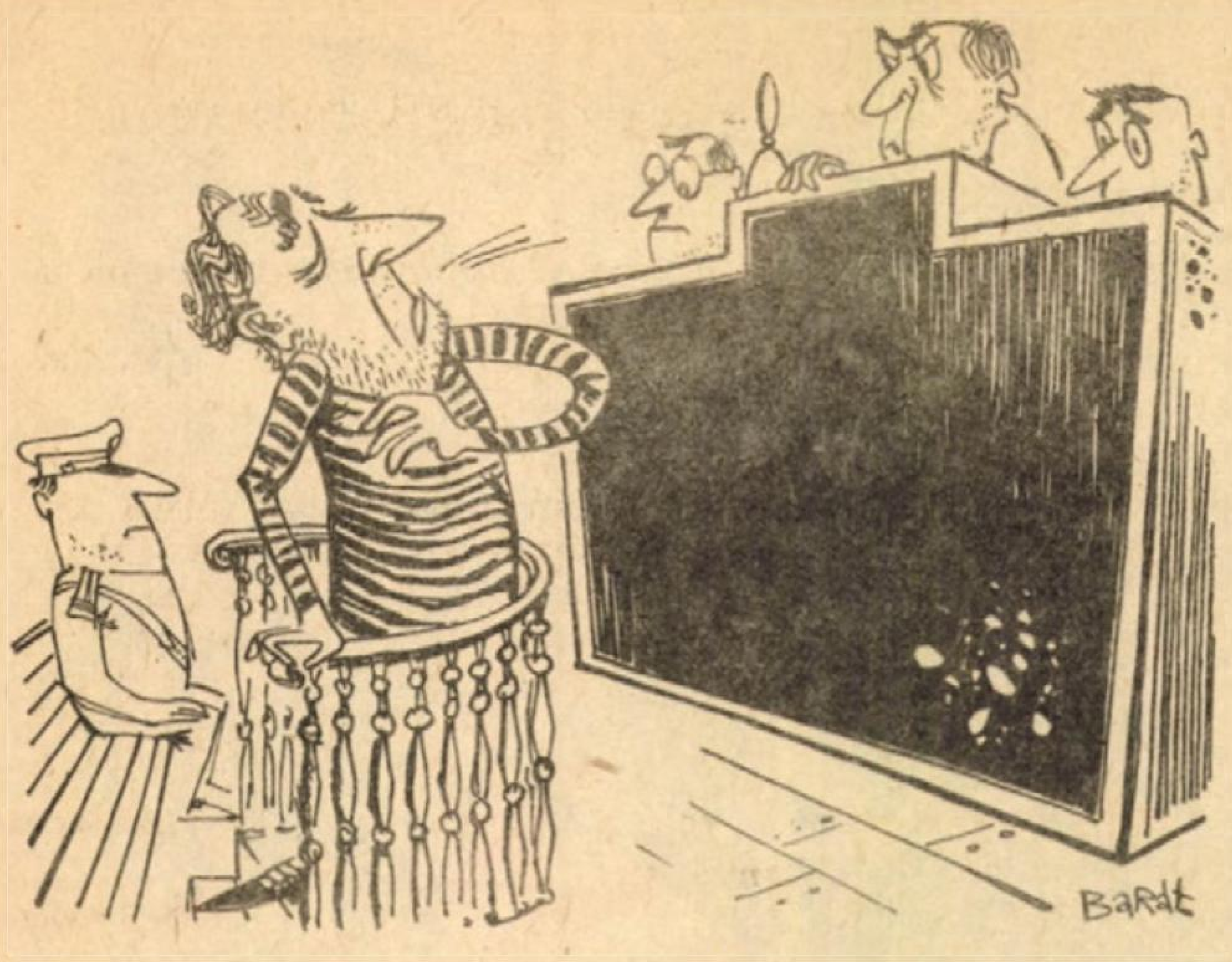
– Az unokám nincs itthon, de én is szívesen lejátszom a régi lemezeimet.

Szenvedély

Balázs-Piri Balázs rajza

Becsület is van a világon

– Milliók voltak a kezemre bízva, de én csak húszezret sikkasztottam!

A borotválkozás története

1.

Kezdetben, a paradicsomi időkben, maga Ádám is szakállasan járt. Ez maradt a divat hosszú évszázadokig, míg végre egy makrancos feleség rászólt a férjére:

— Engem ne csókolgassál! Rettenetesen szúr a szakállad!

A férj nagyon szerette a feleségét és ezért buzgalmában feltalálta a borotvát, ezt a nyeles és faluhelyen, valamint borbélyüzletekben ma is használt szerszámot, amit azóta is „nagypapa borotvájának" neveznek. Ezzel borotválkoztak a férfiak évezredekig.

2.

Egy amerikai, a borbélyok legnagyobb ijedtségére, feltalálta az úgynevezett önborotvát, magyarul zsilettet. A századforduló idején a férfiak büszkén mutogatták egymásnak az új masinát.

— Nem vághatjuk meg vele magunkat! — hangoztatták a prospektussal együtt.

De a fejlődés nem ismer megtorpanást. Kiderült, hogy a pengével éppen úgy lehet az arcon véres sebeket ejteni, mint a legősibb borotvával és amellett az az előnye is megvan, hogy amikor leviszi a bőrt, — a szőrt gyengéden otthagyja.

3.

Nem sokáig kellett várni az új csodára. Sutba dobtuk a zsilettet, megjelent a piacon a villanyborotva. Vége az unalmas szappanozásnak! Be a zsinórt, megindul a motor, néhány pillanat és máris olyan sima lesz az arc, mint — borotválkozás előtt. Nemhiába mondja a használati utasítás:

— Reggeli borotválkozás után esti program esetén, ajánlatos este még egyszer „utánahúzni".

Kiderült, hogy a díszes önborotva elsősorban arra alkalmas, hogy dicsekedve mutogassuk a barátainknak, viszont ne mutogassuk a vámnál, amikor behozzuk.

4.

Előre az úton! Fejlődjön tovább a technika; vissza a zsiletthez. Annyival is inkább, mert a nyugtalan emberi elme feltalálta a szuperpengét, amellyel a reklám szerint 365-ször lehet borotválkozni, szökőévben 366-szor. Igen ám, de a magyar ipar még nem vett rá profilirányzatot, külföldről pedig nem lehet mindig szerezni. Ami pedig a hazai pengét illeti, annak nagyobb anekdotagyűjteménye van, mint Tóth Bélának. Mi a teendő tehát? Kézenfekvő: vissza nagypapa borotvájához!

5.

És itt a kör bezárul. Ugyanis egyetlen üzletben sem lehet kapni nyeles borotvát. Szerencsére mégis tovább lehet haladni a visszafelé vezető úton. Szakállt kell növeszteni. Már aki abban a korban leledzik. Mert huszonöt éven felül egy férfiúnak nem illik szakállt viselni.

(stella)

Egyénien, figyelmesen, TAPINTATOSAN

Urgács főosztályvezető behívta Burgácsot, az Intézet Intéző osztályvezetőjét, és kiadta a végső direktívákat:

— Csak tapintatosan. Csak figyelmesen. Egyénien és még egyszer egyénien foglalkozni velük. És nem ajtóstul rohanni a házba, nem elijeszteni a kádereket. Különben mit magyarázzam, nem tegnaptól dolgozunk együtt. A cél a lényeg, a nagy áthelyezések gördülékeny lebonyolítása, hogy senki ne nehezteljen, sőt inkább örüljön. Érti, ugye?

Persze hogy értette, s ahogy másnap 8 óra 45-kor megjelent a kissé aggodalmas Regács a Holdkórtalanító Központtól, a lehető legfigyelmesebben fogadta őt.

— Üdvözlöm, s mindenekelőtt gratulálok, önnek! Munkája felemelkedést hozott, intézkedései gyümölcsözőek voltak — ami nem is csoda, tehetségét páratlan szorgalom erősíti. A csoda, hogy eddig nem fedeztük igazában föl — most ez megtörténik. Hát kérem, ismeri a Lényegkutató Intézettől Pregácsot... Szeretnénk, ha felváltaná! Ne lepődjék meg, egyszer végre rendet kell csinálni. Óriási káoszt hagyott ott, a lényeg helyett a lényegtelent kutatja. Deficit nagy, eredmény semmi. Ne is tiltakozzon, szükséges lépés, a csőd küszöbön, erős kézre, bátor szívre, egészséges szellemre van szükség. Mindez Ön! Szerencsés utat hát, barátom, sikerében nem kételkedünk!

Alighogy kilépett Regács, belépett a bajszát idegesen tépdeső Megács az Aforizma Kombináttól. Kézrázás után a következőket hallhatta:

— Üdvözlöm s mindenekelőtt gratulálok önnek. Munkája felemelkedést hozott, intézkedései gyümölcsözőek voltak, ami nem is csoda, tehetségét páratlan szorgalom erősíti. A csoda, hogy eddig nem fedeztük igazában föl — ez most megtörténik. Hát kérem, a Holdkórtalanító Intézettől Regácsot — szeretnénk, ha felváltaná. Ne lepődjék meg, egyszer végre rendet kell csinálni. Óriási káoszt hagyott ott — a lényeg helyett a lényegtelennel törődik. A holdkórosok gomba módra szaporodnak — ne is tiltakozzon —, ez szükséges lépés, a csőd küszöbön, erős kézre, bátor szívre, egészséges lélekre van szükség. Mindez Ön — szerencsés utat, barátom, sikerében nem kételkedünk.

Megács távozott a siker útjaira, ki sem hűlt helyére a Gondolat Elosztó Kehácsa telepedett le. Szorongása elmúlt, amint megtudta, miről van szó.

— Üdvözlöm s mindenekelőtt gratulálok önnek. Munkája fölemelkedést hozott, intézkedései gyümölcsözőek voltak, ami nem is csoda, tehetségét páratlan szorgalom erősíti. A csoda, hogy eddig nem figyeltünk erre igazán föl — ez most megtörténik. Hát kérem, az Aforizma Kombinátnál Megács túllőtt a célon — ha egyáltalán volt valami célja. Egyszer végre rendet kell csinálni, önre gondoltunk, hogy az aforizmák a jövőben magvasak legyenek. Ne tiltakozzék, ez szükséges lépés, a csőd küszöbön, erős kézre, bátor szívre, egészséges lélekre van szükség. Mindez Ön — szerencsés utat hát, barátom, sikerében nem kételkedünk.

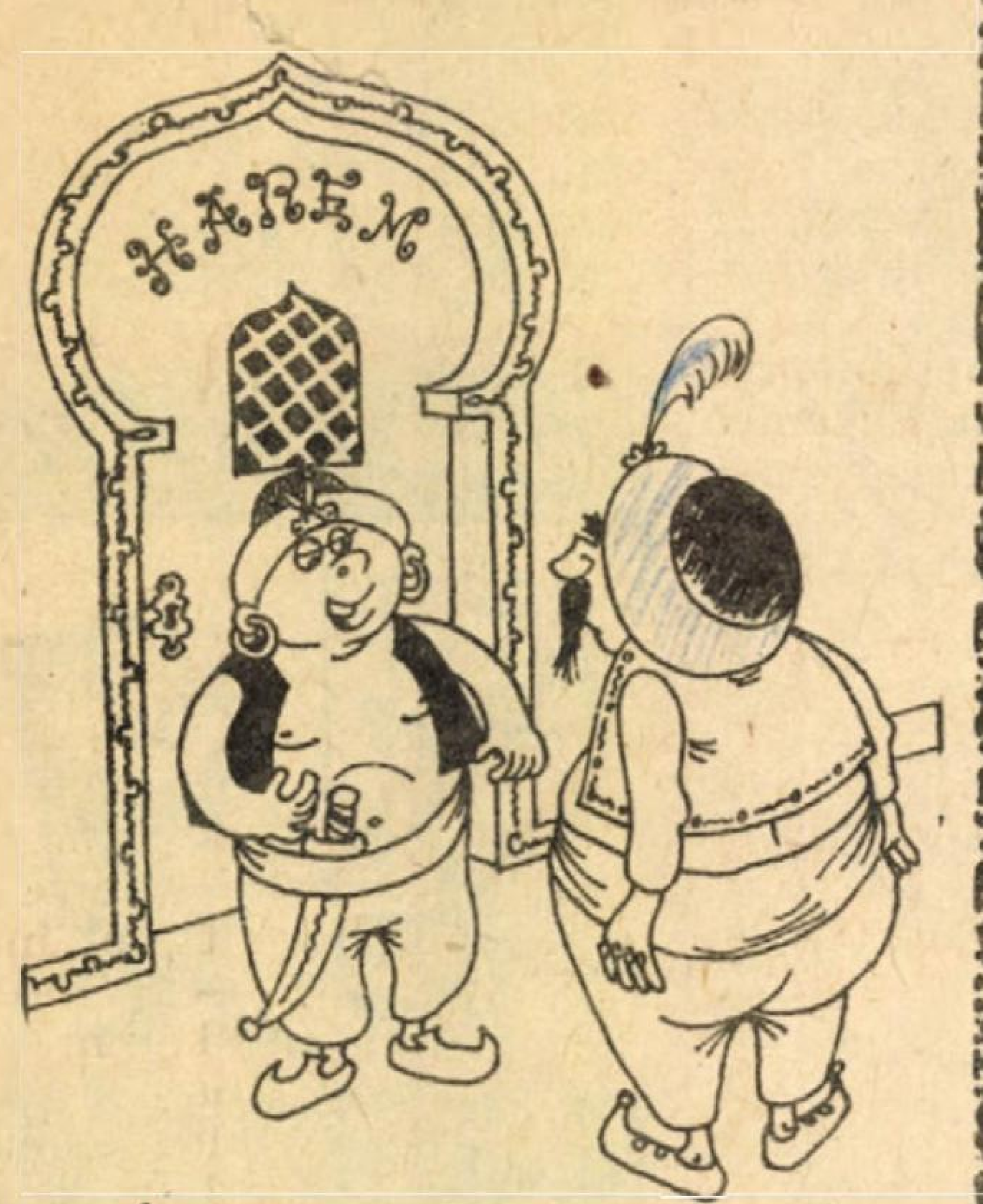
Kehács felvillanyozódva távozott s Burgács maga is felvillanyozódva ment beszámolni Urgácshoz a sikeres intézkedésekről, aki azonban ezt megelőzve a következőket mondta:

— Üdvözlöm s mindenekelőtt gratulálok, önnek. Munkája felemelkedést hozott, intézkedései gyümölcsözőek voltak. Ami nem is csoda, tehetségét páratlan szorgalom erősíti. A csoda, hogy eddig nem fedeztük igazában föl — ez most megtörténik. Hát kérem, itt van ez a Kehács a Gondolat Elosztótól — illetve csak volt, egyszer végre rendet kell ott csinálni —, önt gondoltuk a helyébe. Ne tiltakozzon, szükséges lépés, a csőd küszöbön, erős kézre, bátor szívre, egészséges lélekre van szükség. Mindez Ön, szerencsés utat hát, barátom, sikerében nem kételkedünk.

Nagy S. József

MEGBÍZHATÓ KÁDER

– Engem nyugodtan felvehetnek eunuchnak. Már az apám és a nagyapám is az volt!

ÚJ KIDOBÓ-EMBER

– Hányszor kell még magát kidobnom!
– Engedjen már szóhoz jutni! Nekem dolgom van benn, én vagyok az új üzletvezető!

LÁMPÁZÁS

– Miért volna ez unalmas foglalkozás? Hiszen mindegyik tojás más és más tyúktól van!

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mivel pályáznának egy hazugságversenyen?

Hat éve nősültem. Az első két év alatt összespóroltunk a kettőnk fizetéséből egy kis lakást, a második két évben egy kis autót, a harmadik két évben egy kis gyereket. A tavasszal hármasban bekocsikázzuk Európát. Már meg is kaptuk hozzá az összes papírokat.

D. F.

Még sohasem hazudtam és nagyon meg lennék lepve, ha nekem ítélnék az első díjat.

F. Gy.

Semmivel. Emberemlékezet óta nem kaptam prémiumot és így nem vagyok edzésben.

(f—p)

Szabadtéri vagy fedettpályás versenyről van szó?

G. Sz.

Attól függ, hogy mi a díj. Becsületes ember vagyok, nem szívesen hazudnék nagyobbat, mint amekkorára feltétlenül szükség van.

K. A.

A tavalyi bajnok is részt vehet a pályázaton?

M. Gy.

Még nem tudom, hogy mivel pályázom, csak annyit tudok, hogy ez lesz életem első hazugsága.

P. L.

1951-es keltezésű önéletrajzommal.

R. B.

Ezzel a válasszal: Azt tetszik kérdezni, hogy s mint vagyok? Köszönöm, jól.

S. P.

A pályázaton kizárólag erkölcsi okokból veszek részt. A pályadíjat visszautasítom (akárcsak Sartre a Nobel-díj összegét), mert a pénz sohasem érdekelt.

S. A.

A pályázaton nem veszek részt, mert továbbra is amatőr szeretnék maradni.

(t.)

IMPORT HUMOR

(Erich Schmitt rajzai, Berlin)

FELTALÁLÓ

– Ez az a Schwartz Berthold, aki azt állítja, hogy feltalált valami puskaport . . .

CSERESZNYESZEDŐ

– Mint egyszerű eperszedő kezdtem, de aztán lassacskán feldolgoztam magamat . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NINCSEN SZÁMUNKRA HELY...

A receptre rendelt gyógyszerekre mindig rá kell írnunk a használati utasítást, különösen, ha erős hatású szerről van szó. Sokszor még a beteg nevét is rá kellene írni. Persze, ez elég egyszerű is volna – csak volna hová...!

A gyógyszergyáraknál valószínűleg külön figyelmet fordítanak arra, hogy a dobozokon lehetőleg minden legkisebb helyecskét is jól befestékeljenek olyan festékkel, amin a tinta nem áll meg, vagy legalábbis az első érintésre szétmázolódik. Ha a valóban szükséges nyomdai feliratokból nem jutna a doboznak minden oldalára, akkor inkább megismétlik a szöveg egy részét, de a gyógyszerésznek juszt sem hagynak helyet. A Tannocarbon tabletta dobozának egyik keskeny oldallapja pár évvel ezelőtt még fehér volt (még csak ki se volt glancolva!).

Úgy látszik, az Egyesült Gyógyszer- és Tápszergyárnál valaki besúgta azt, hogy itt véletlenül maradt egy tiszta hely a gyógyszerészek részére. Be is festik azóta ezt a kis helyet is. Az újabban forgalomba bocsátott Hiperin drazsé dobozát már divatos sport-mintákkal látták el, úgy hogy ez már állja a legkörmönfontabb golyóstoll-féleségek ostromát is...

De a Kőbányai Gyógyszerárugyár sem akarja hagyni magát. A Rausedyl, a Ridol, a Prednisolon tablettāk dobozán inkább kétszer hozza ugyanazt a szöveget – de helyet ő se hagy!

Igaz, maradna még egy lehetőség: ragasszunk rá címkét. Így legalább komplikáltabb. Meg persze az agyonra festett, minden oldalán agyonra „glancolt” dobozokon a címke alig áll meg. (Némelyik csak a gyógyszertár kilincséig jut el, egy részét a lábtörlő környékén lehet összeseperni...)

Elég sok fórumon próbálkoztunk már ebben az ügyben, de ez csak szélmalomharc maradt mindmáig.

Szántó István
gyógyszerész
Tiszanána

Kosztümtervezés új filmekhez

Tévé helyett hétfőn és pénteken

„Nagy részvét mellett...”

Brenner György rajza

Fülöp György rajza

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220 – 66.2479 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504